

НАУКОВО-ПОПУЛЯРНЕ ВИДАННЯ СТУДЕНТСЬКИХ РОБІТ

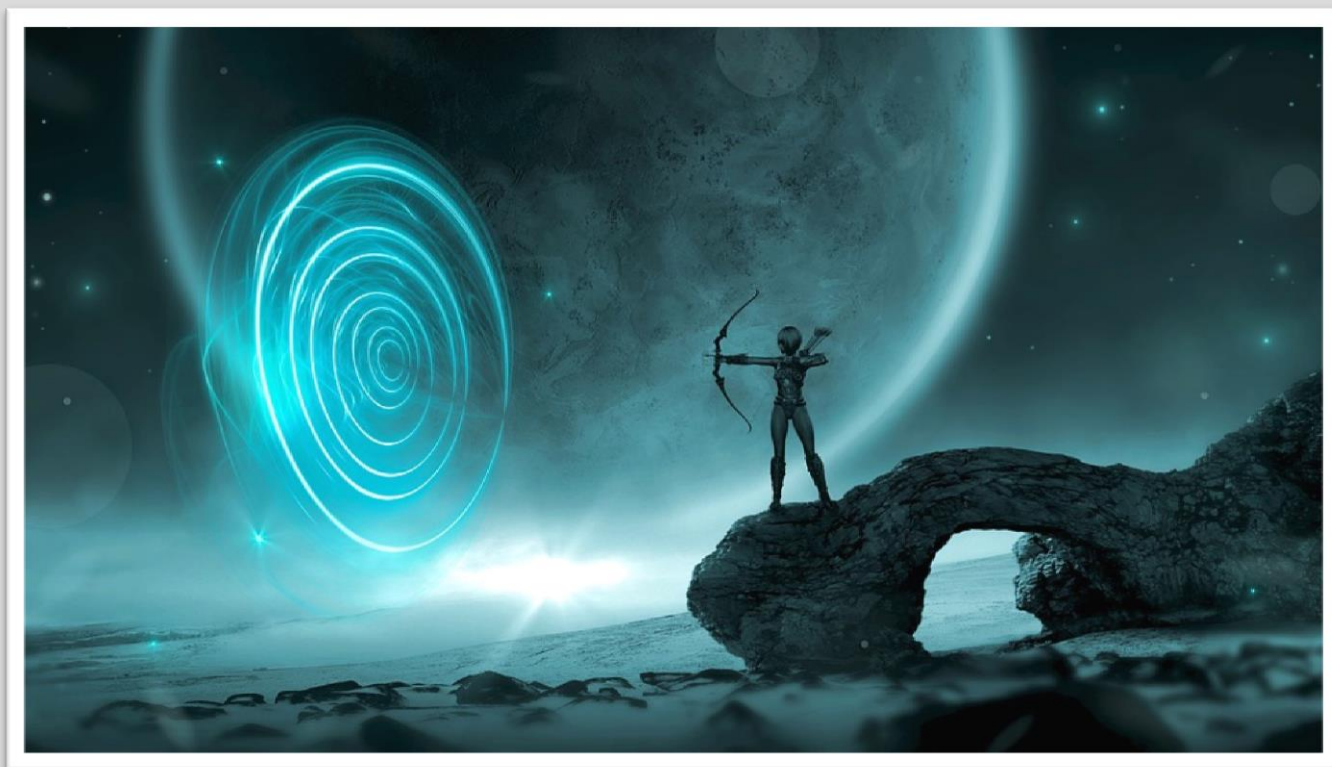
USSN 10326-0417

ПРОСТОЕКОНОМІКА

Про економіку й фінанси
простими словами

№ 1(4) 2019

Фінанси в історіях

*Чорноморський національний університет імені Петра Могили
Факультет економічних наук*

Засновано у 2018 році.

Засновник - кафедра фінансів і кредиту Чорноморського національного університету імені Петра Могили

Редакційна колегія

- Євчук Л. А. головний редактор журналу «Простоекономіка», доктор економічних наук, професор, професор кафедри фінансів і кредиту.*
- Черненко К. П. заступник головного редактора журналу «Простоекономіка», кандидат економічних наук, доцент, в.о.завідувача кафедри фінансів і кредиту.*
- Конєва Т. А. редактор журналу «Простоекономіка», кандидат економічних наук, доцент, доцент кафедри фінансів і кредиту.*
- Філімонова О. Б. редактор журналу «Простоекономіка», кандидат економічних наук, в.о.декана факультету економічних наук.*
- Лушко С. М. редактор журналу «Простоекономіка», викладач кафедри фінансів і кредиту.*

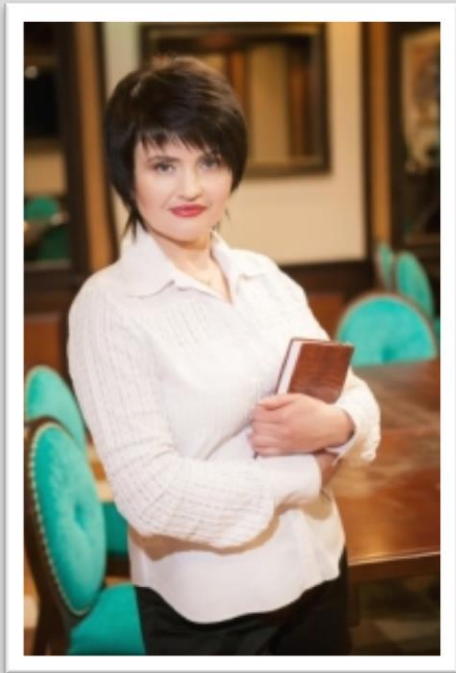
У журналі збережено авторське подання стилю і змісту публікації.

Текст всіх публікацій є авторським правом їх авторів. Використання матеріалів журналу дозволяється лише з зазначенням походження публікації.

USSN 10326-0417

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ:

54003, м. Миколаїв,
вул. 68 Десантників, 10
тел. (0512) 76 55 97, (067) 755 53 65
E-mail: yevchuk.lyudmyla@gmail.com

ВСТУПНЕ СЛОВО ГОЛОВНОГО РЕДАКТОРА

Шановні читачі!

Поточний номер журналу присвячений фінансовим історіям, реальним та казковим. Фінансова сфера приваблює багатьох. Закордонні фільми показують як легко і просто можна тут заробити великі гроші. У даному номері ми представляємо реальні історії участі гри на біржах. Як вам бути? Вирішуйте самі.

Продовжуємо презентувати основи фінансової грамотності, управління власними грошима через казки. Поведінка їх героїв є схожою на те, як ми іноді (або часто) ведемо себе у житті.

Також, наші талановиті студенти через історії казкових героїв роз'яснюють принципи обігу різних валют.

З найкращими побажаннями успіхів в освоєнні засад економіки та фінансів,
Головний редактор журналу «Простоекономіка»,
доктор економічних наук, професор кафедри фінансів і кредиту,
Людмила Євчук

ЗМІСТ

БІРЖОВІ ІСТОРІЇ

<i>Ростислав Гаврильчук</i>	5
Як розпочати гру на біржі	6
<i>Влас Чумаченко</i>	
Мой биржевой опыт	7
<i>Олександр Бортник</i>	
Советы опытного трейдера	9

УПРАВЛІННЯ ГРОШИМА

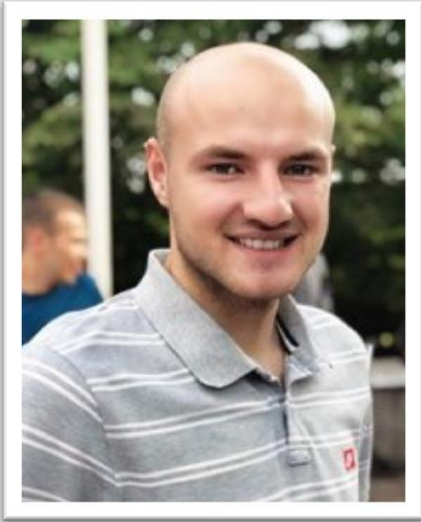
<i>Анастасія Бабаніна</i>	10
Пригоди Чебурашки	11
<i>Ангеліна Голуб</i>	
Зоотрополіс. Життя продовжується	15
<i>Максим Супрунчук</i>	
Сказка про духов нечистых и как они в доме все уживаются	18
<i>Анастасія Комова</i>	
Дівчинка та лялька Катруся	21
<i>Олексій Нертик</i>	
Пригоди Шрека	24
<i>Анастасія Манюкова</i>	
Пригоди Незнайки в країні багатства	26
<i>Галина Соловйова</i>	
Подорож фіалки по долинам	28

ВАЛЮТНІ ПОДОРОЖІ

<i>Ангеліна Голуб</i>	30
Зоотрополіс. Подорожі	31
<i>Валерія Джрагацпанян</i>	
Путешествие Винни-Пуха и друзей	34
<i>Анастасія Комова</i>	
Казка про 10 000 шекелів	37
<i>Максим Супрунчук</i>	
СОН	41
<i>Катерина Молодцова</i>	
Валютна історія	44
<i>Олена Фесик</i>	
Казка про королівство валют	46
<i>Анна Чернюк</i>	
Подорож зайчика та їжачка	47

БІРЖОВІ ІСТОРІЇ

Ростислав Гаврильчук

*Студент 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ЯК РОЗПОЧАТИ ГРУ НА БІРЖІ

Торгівля на Форекс досить проста і зводиться тільки до двох дій: купити валюту і продати валюту. Ви купуєте або продаєте валюту за вигідною вам ціною і різниці курсів отримуєте прибуток. Мій знайомий вирішив спробувати заробити на цьому. Він обрав біржу Форекс, оскільки вона є відомою й користуватись нею досить легко.

Почати торгувати на Форекс досить просто. Для цього потрібно відкрити торгівельний рахунок, що займає біля 15 хвилин, і внести на рахунок гроші будь-яким зручним способом. Замість однієї з валют можуть бути такі торгівельні інструменти, як нафта, золото, сировина. Спочатку можна спробувати за несправжні кошти пограти на біржі. Це, так би мовити, тренування перед справжніми грошима, які потім закидаються на рахунок.

Передусім варто обрати брокера, що є одним з найбільш відповідальних кроків. Так як неодмінною умовою прибуткового трейдингу є наявність надійного форекс-брокера. Саме брокер Форекс надає доступ на ринок, відкриває і закриває рахунки, виконує ордера і перераховує кошти до вас на рахунок.

Щоб правильно вибрати форекс-брокера потрібно, в першу чергу, врахувати його стаж роботи на Форекс, перевірити наявність відповідних ліцензій, звернути увагу на мінімальний необхідний депозит, кредитне плече, кількість торгівельних інструментів та швидкість обробки заявок. Також важливо звернути увагу на суму комісійних відрахувань, швидкість введення і виведення коштів, безпеку, збереження ваших особистих даних. Мій знайомий грав на Форексі два місяці. Все що заробляв, знову вкладав для отримання більшого прибутку, але йому не щастило. Чистий прибуток, той що він отримав, склав 150 грн за два місяці, тому він перестав займатись торгівлею. Це довго і не вигідно. Та потрібно вміти ризикувати правильно.

Влас Чумаченко

*Студент 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

МОЙ БИРЖЕВОЙ ОПЫТ

Около года назад мой товарищ впервые, после многих неудач, за день заработал несколько сотен долларов на фондовой бирже Forex. Он сразу же поделился своими успехами со мной. Я подумал, что нужно быть реальным профи, чтобы хоть что-нибудь заработать на подобной платформе и стал расспрашивать как ему это удалось, так как раньше ничем подобным он не занимался. Он рассказал мне о своих неудачах и что только сейчас у него получилось выйти в положительный баланс.

Меня заинтересовала возможность быстрых денег и в этот же вечер я начал изучать как устроена эта сфера. Выбор пал на Forex, поскольку только об этой фондовой бирже в Украине я слышал. Понимая, что просто нажимая «рост» и «спад», денег не заработаю, я начал смотреть чем и как лучше торговать. Практически каждый сайт писал, что лучше всего торговать золотом, поэтому выбор пал именно на торговлю драгоценными металлами.

На следующий день я зарегистрировался на Forex и увидел, что там есть возможность начать торговать за «фантиковые» деньги. Я воспользовался этой возможностью и начал анализировать показатели за год, полугодие, месяц, неделю, день, пол часа и изменения в течении минуты. Каждый график отличался от предыдущего и возникло непонимание как и каким образом это вообще работает. До этого момента я думал, что если золото растет в цене, то график идет исключительно вверх. На практике все было иначе. График колебался то вверх, то вниз. Возникло понимание, что нужно больше теории, перед тем как вообще начинать торговлю какими-либо деньгами.

Прочитав уйму статей о заработке на фондовых биржах, я сделал вывод, что в этом деле очень важен выбор стратегии. Стратегий, которые я выбрал для себя, было три. Первая заключалась в сиюминутной прибыли. Нужно было выбрать минутный график, проанализировать его и делать ставку на «рост» или «спад». Вторая стратегия

заключалась в торговле ночью, потому что именно ночью нет огромных скачков и резких спадов. Третья стратегия заключалась в анализе новостей мира, стран, отдельных регионов, заявлений политиков и тому подобное.

Я решил выбрать первую стратегию и сразу же обжегся. Обжегся не в материальном плане, так как торговал за «фантиковую» валюту, но дальнейшего знакомства с этим видом деятельности у меня не состоялось. Я думал, что смогу заработать на торгах кучу денег прямо в эту же минуту, но проиграв «фантики» понял, что без профессионального углубления в эту сферу нет смысла в продолжении. Подобная ситуация произошла и у моего товарища. Проиграв на торгах половину от заработка он прекратил свое знакомство с фондовыми биржами.

Конечно же, участвуя в торгах нужно иметь немного удачи, которую я вынес для себя на первый план, но все же, 90% на торгах занимает осведомленность о всех событиях мира, профессионализм «брокера» и выбор правильной стратегии при торгах.

Возможно, через некоторое время я еще раз захочу попробовать свои силы в торгах на фондовых биржах, но в этот раз я подойду более серьезно к этому делу.

Олександр Бортник

*Студент 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

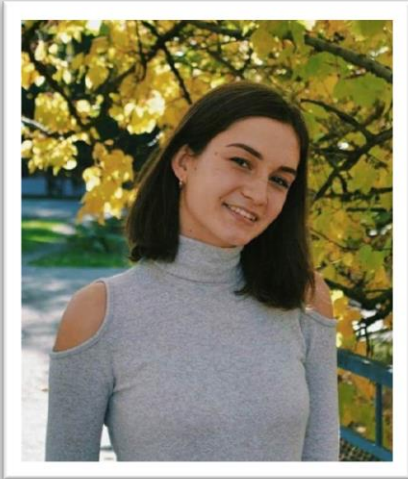
СОВЕТЫ ОПЫТНОГО ТРЕЙДЕРА

Рассказать о своем опыте торгов на бирже Форекс я попросил своего знакомого, который дал ряд рекомендаций для начинающих инвесторов. Он сказал: «Трейдинг дал мне очень многое: как финансовую независимость, так и новых интересных друзей. Первое время все было не так радужно. Я очень быстро «слил» два первых депозита, благо они были небольшие. Только после этого я осознал, что трейдинг – не такое простое дело и этому нужно серьезно обучаться. Я поменял свои цели и начал учиться. Пытался делать только системные сделки, каждый день, не гонясь за сверхдоходом, а концентрируясь на стабильном и осознанном профите. Спустя более 7 лет я могу с гордостью сказать, что занимаюсь трейдингом профессионально, и это мой основной доход».

Львиную долю нашего разговора занял рассказ о том, насколько важно получать знания. Он подчёркивал, что вложил очень много времени и денег в свое обучение, собирая знания со всего времени, цитируя известное выражение Бенджамина Франклина «Инвестиции в знания всегда дают наибольшую прибыль». В завершении разговора, он посоветовал новичкам учиться этому делу у профессионалов и действовать незамедлительно! Но совершать лишь обдуманные действия с минимальным риском. Особенно выделив то, что без специальных знаний на биржевом рынке делать нечего. И это не те знания, какие новости влияют на рынок или где перепроданность или перекупленность по индикатору RSI, подчеркивая глупость подобных убеждений смехом.

УПРАВЛІННЯ ГРОШИМА

Анастасія Бабаніна

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ПРИГОДИ ЧЕБУРАШКИ

Одного разу крокодил Гена помітив, що в дома у них з Чебурашкою немає хліба, солі та цукру. «Потрібно буде піти до магазину» - подумав Гена. Але в нього було багато домашніх справ. Він попросив про допомогу Чебурашку. Сказав до якого супермаркету потрібно піти, дав йому грошей і наголосив на тому, що потрібно купити лише цукор, сіль та хліба. Нічого зайвого. І саме в тому супермаркеті, бо там дешевше порівняно з іншими.

Чебурашка пішов швиденько до супермаркету промовляючи про себе «Цукор, сіль та хліб, цукор, сіль та хліб...» Дорога була не коротка, потрібно було пройти через ліс. У лісі в нього багато друзів. Йде, йде, аж раптом йому на зустріч вискакує Стара Шопокляк та говорить:

–Ой, Чебурашка, а куди ти йдеш?

–До супермаркету.

–Нащо ж тобі йти до супермаркету?

–Гена сказав піти та купити нам додому хліба, цукру та солі.

–Нащо ж тобі йти так далеко? В мене є сіль, гарна сіль. Ця сіль краща за ту, що лежить в супермаркеті. Скажу тобі по секрету, ця сіль мені дуже важко дісталась.

–Як це? Гуляла я якомсь лісом і побачила гномів, що щось б'ють. Підійшла я до них тихенько питаю: «Що робите?» А вони мені: «Сіль видобуваємо»

–То сіль, яка в тебе, виготовляють гноми?

–Так, вони мені пояснили, що вона ще з певними органічними добавками, що змушує організм почуватись краще, та не шкодить йому. А Гена твій вже немолодий. Йому потрібно піклуватись за своє здоров'я.

–Так...

–Тож, дивись яка сіль! До речі, така в цій країні є тільки в мене. Гноми казали, що будуть її продавати за кордон.

–А яка ціна в цієї солі?

–Тільки для тебе, лише як для мого друга ціна зі знижкою 30 грн за 1 кілограм.

–Ого, а в мене лише 50 грн, та ще потрібно купити хліб та цукор. А це точно зі знижкою?

–Звичайно, ну дивись сам. Думаю Гена не втратив би такої можливості. Адже такою сіллю володіють лише декілька багатих людей із нашої місцевості.

–Хм... Можливо Гена і взяв би таку сіль...

–Ти дивись, в мене часу обмаль. В мене є ще багато бажаючих отримати таку сіль собі. Не хочеш як хочеш. Гарзд, я пішла. Буду я ще з тобою тут няньчитись.

І Старуха Шопокляк пішла . Аж раптом Чебурашка подумав, якщо багаті люди хочуть цю сіль, то значить вона хороша. Досить жити скромно, ми можемо дозволити купити собі таку сіль.

–Стій! Шопокляк! Стій!

–Що тобі треба?

–Давай, давай мені цю сіль – сказав Чебурашка.

–Ти ж мій рідненький! Звичайно, тримай, ти дуже хороший друг для Гени. Ти не пошкодуєш про свій вибір.

Так як Чебурашка вже витратив більше половини наданих йому коштів, то йому довелося повернутись до Гени та попросити ще додаткових

–Гена! Гена! Дивись, що я купив! – вбіг додому

–Я тебе довго чекав вже – сказав йому Гена.

–Дивись яка сіль!!

–Так, звичайна сіль. А де хліб і цукор?

–Гена, це незвичайна сіль. Тут є певні домішки, що допоможуть почуватись тобі краще, цю сіль видобувають гноми та такою сіллю лише користуються багаті та люди, що проживають за кордоном.

–Але це звичайна сіль, Чебурашка.

–Я таку купую в супермаркеті за 8 грн. Де ти взяв цю сіль і скільки вона коштує? – спитав строго крокодил.

–Я її придбав за 30 грн, у Шопокляк. Але ця ціна вже зі знижкою.

–Вона тебе обдурила, мій рідний. Ця сіль коштує всього 10 грн і вона без корисних домішків. Ти прийшов аби попросити додаткових коштів на цукор та хліб? Так?

–Так, Гена пробач мене.

Чебурашка дуже сильно засмутився... Гена знову дав Чебурашці гроші і сказав, що це останні гроші, що були в них.

Чебурашка довго йшов і думав чому він так вчинив, адже Гена сказав йому, що потрібно купувати лише в супермаркеті. Аж раптом Шопокляк раптом з'являється перед ним та говорить:

–Я знаю! Знаю всю правду про сіль! Я шокована так само як і ти. Якщо я тих гномів побачу, то...

–Що тобі від мене треба? – роздратовано спитав Чебурашка. – Ти забрала в мене майже останні гроші, що буди в нас із Геною. НЕ хочу тебе більше бачити.

–Стривай! Стривай! В мене до тебе пропозиція. Я розумію свою провину, тому хочу тобі допомогти. Тобі не потрібно важко працювати як тим гномам, тобі лише потрібно зробити вступний внесок до цієї компанії, а там тебе навчать як заробити. Тобі нічого не потрібно робити, займатимешся своїми справами, а гроші тобі самі приходитимуть. Бачиш, в мене є багато нових речей, та я змінила гардероб. Ось збираюсь скоро у відпустку в Італію.

–Ого! І це лише за 1 вступний внесок?!

–Так, можете поїхати з Геною через півроку відпочити.

Чебурашка оглянув Шопокляк, вона дійсно змінилась, була гарна з новою зачіскою, з новим одягом та телефоном. Вона показувала речі, що купила нещодавно, і все закликала його на зустріч інвесторів. Чебурашка пішов на цю зустріч, послухав, що йому розказували, і раптом він став упевнений у тому, що необхідно просто необхідно вкласти гроші в цю фірму, тому що він отримає в майбутньому величезні гроші і вони з Геною будуть щасливі. І він дійсно вклав все, що йому дав Гена.

Дорогою додому Чебурашка був настільки щасливий і радісний. Він хотів швидше розповісти Гені, що він зробив, та як вони багато отримають у майбутньому. Коли він знову прийшов додому без цукру та хліба Гена здивувався. І спитав:

–Ти знову не дійшов до супермаркету?

–Ні! – відповів радісно Чебурашка

–А де гроші? – здивовано спитав Гена.

–Я їх вклав!

–Куди?

–У відому по всьому світу компанію. Я став інвестором, через півроку ми з тобою поїдемо до Італії відпочивати.

–Хто тобі порадив цю компанію?

–Шопокляк.

–Та, що продала тобі сіль за 30 грн?

–Так, але вона розповіла як можна заробити нічого не роблячи.

–Чебурашка, ти чув про піраміди? Коли ти лише є способом для заробітку людини що тебе привела сюди, коли ти навряд чи зможеш повернути свої гроші, коли ця піраміда впаде, то залишишся без нічого.

–Ні не чув, - сказав злякано Чебурашка.

–Ти хоч небагато вклав туди?

–Те, що ти мені дав. Але це ж наші останні гроші!

–Ні, не останні я тобі не все розповів. В нас залишишся ще гроші. Але на цей раз ми підемо разом до супермаркету.

–Добре Гена.

Цього разу наші друзі пішли не через ліс, а іншою дорогою до супермаркету. Нарешті Чебурашка дістався супермаркету. Це було велике приміщення і там було дуже багато речей. Гена пояснив йому, що всі ці речі називаються товарами.

–І їх всі можна брати? – спитав Чебурашка.

–Так, але обов'язково необхідно розплатитися грішми.

–А я думав, що все безкоштовно... – сказав засмучено Чебурашка.

Коли Чебурашка з Геною ходили по магазину, то Чебурашка уважно спостерігав за іншими покупцями. Одна жіночка, коли тільки зайшла до магазину, сказала своєму чоловікові про те, що вони лише за хлібом прийшли та найнеобхіднішим. І через деякий час Чебурашка побачив цю пару декілька разів, і жінка стояла у відділі каструль, вибираючи каструлю зі знижкою, доказуючи своєму чоловікові, що це є найнеобхідніше зараз.

Потім він їх побачив у відділі солодоців, там вона показувала своєму чоловікові на коробку шоколадних цукерок говорячи, що вони просто необхідні, адже потім ціна на них зросте. А згодом Чебурашка їх побачив у відділі техніки біля телевізорів. З їх розмови Чебурашка зрозумів, що нещодавно вони були у їх друзів Іванових, що купили новий телевізор, у гостей і вже скоро, ці Іванови повинні прийти до них, а в цієї пари старий телевізор, який не можна вже показувати людям. Тож, ця пара купила телевізор ще.

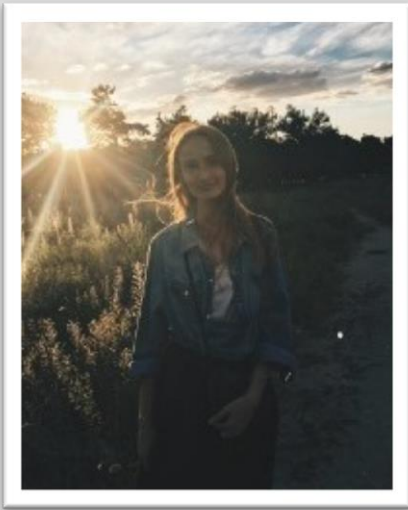
Вже стоячи із Геною біля каси, Чебурашка знову побачив цю пару. В корзині в них були каструля, декілька пачок шоколадних цукерок та великий телевізор. І коли вони стояли на касі, то згадали, що не взяли хліб.

Тож, подивившись на ситуацію в супермаркеті, проаналізувавши ситуації в які потрапляв Чебурашка, він зрозумів, що досить часто люди роблять покупки навіть тоді, коли вони цього не хочуть. Люди роблять вчинки, що згодом незрозумілі їм самим. Для того щоб зрозуміти чи дійсно потрібна тобі та чи інша річ необхідно пожити без неї 2 або 3

дні, якщо ти згадаєш про неї, то вона дійсно потрібна, якщо ні, то ти можеш прожити без неї. Також необхідно зрозуміти чи дійсно ця покупка тобі потрібна, а не лише для того, щоб бути схожим когось. Так, стремління до кращого, є досить добрим, але потрібно пам'ятати, що ти особистість і в тебе те, чого в інших немає.

Коли Чебурашка поділився цими думками із Геною. То Гена похвалив його, та купив йому цукерку.

Ангеліна Голуб

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ЗООТРОПОЛІС. ЖИТТЯ ПРОДОВЖУЄТЬСЯ

Джуді Гопс поверталась ввечері з роботи та вирішила зайти до супермаркету за продуктами. Вона була дуже втомлена, але їсти теж треба. Джуді зайшла до супермаркету, взяла візочок та неспішно почала вибирати продукти з її списку, але раптом її відволік якийсь шум. Вона повернулася та побачили, що у відділі кондитерських виробів була майже що не сутичка. Вона підійшла ближче, щоб з'ясувати у чому була справа. Виявляється, були "шалені" знижки на цукерки і вовк та коза не могли поділити, адже кожний хоче забрати собі більше, адже знижки! Вгамувавши їх, Джуді пішла далі скуплятися. Йшовши по супермаркету, вона помітила, що дуже багато знижок на різні товари та кожний звір намагався взяти щось зі знижкою. Джуді подумала, що це дуже безглуздо, адже усі ці знижки тільки приманка і ціна аж ніяк не нижча.

Вона взяла вже все, що потрібно та вирушила до кас, але.. Вона була дуже здивована, адже там були нескінченні черги. Звірі набрали купу всього, адже бачили знижки і касири не встигали швидко все пробити. Джуді вирішила подивитись що ж такого вони взяли: там була купа тих самих цукерок, за які майже не побилися два звіра, інші солодощі, які зазвичай біля кас і так хочеться їх взяти, велика купа чіпсів, сухариків, хтось купляв алкогольні напої ящиками, бо вважали, що так «дешевше», жувальні гумки, газовані напої.

Джуді ледве-ледве вистояла всі ці черги та весь час як же це безглуздо купляти таку купу товарів начебто за знижками. Вона прийшла висновку, що саме на цьому заробляють супермаркети: вони роблять «знижки» на багато товарів, звірі приходять, бачать, що знижки та починають усе згрібати. Але те, що вона ніяк не могла зрозуміти, так те, що як ніхто з них не помічає, що ці знижки «надуті» як бульбашки?

Прийшовши додому, вона швидко повечеряла та лягла спати. Але в цю ніч їй не судилось спати. Її розбудив телефонний дзвінок Ніка. Вона відповіла:

- Нік, що таке? Ти бачив котра година?!

- Джуді, пробач і привіт. У нас дуже екстрена ситуація. Шеф подзвонив, сказав, що якийсь буйвол хоче скинутись з 16-поверхівки. Шеф каже, щоб ми негайно приїжджали, усі подробиці на місці.

- Боже мій, уже лечу! Говори адресу.

- Вілоу Стріт 22.

- Вже лечу.

Вона поклала слухавка та десь секунд 5 приходила до тями, а потім швидко одяглась, вибігла з дома та поїхала за адресою. Приїхавши на місце, вона побачили купу поліцейських машин, дві пожежні та звісно ж пару зівак. Відшукавши у натовпі Ніка та

капітана Буйволсона.

- Джуді, нарешті! – випалив Нік.

- Ну пробач, в мене немає приватного літака!

- А ну годі, у нас тут серйозна справа! – гаркнув капітан Буйволсон.

- Так, пробачте, шеф, – сказала Джуді. Що трапилось???

- Цей буйвол вклав велику купу грошей у якусь сумнівну організацію. Він ще зі мною радився, а йому казав, що не треба. Та хіба він послухав? Коротше кажучи, організація грошей назбирала та змилась з ними, тепер не найдеш, якщо ти не супер-пупер крута розвідницька організація. А він втратив дуже багато, в нього ще сім'я: жінка та двоє дітей. Тому він і хоче.. Ну ви зрозуміли. Зараз ще якийсь психолог Барашкін під'їде, швидше б йому, а то ще трохи і все! Ви з цим Барашкіним підете туди нагору. У вас буде страхівка та рації. Все доповідати та діяти дуже обережно! Якщо провалитесь, прощайтеся зі своїми життями! Все, пішли, немає часу не балачки!

- Так, шеф! – відповіли Джуді і Нік.

Вони почали одягати спеціальне спорядження та слухати інструкції що як правильно робити. Далі до них підійшов Барашкін та разом вони вирушили нагору.

- Ну що за дурні звірі? Повкладають куди не треба грошей, втрачають все і потім оце нам розгрібати! – обурювався Нік.

- Це ти ще не бачив, що зі звірями роблять “знижки” у супермаркетах, – сумно відповіла Джуді. Вони згрібають все під чисту, адже це знижки! Уявляєш собі?!

- Ой, і не говори про це. Не розумію як так можна!

- Це все легко пояснити, – встряв у розмову Барашкін. Це психологічний тиск на звірів. Вони заманають яскравими афішами, гарними розказнями та сподіваються на наївність звірів. І знаєте що? Це все працює! Завжди є звірі, які тверезо не дивляться це все, піддаються емоціям, а потім отаке..

- А чому їм всім просто не сказати, що їх просто дурять?! – знову обурився Нік.

- Нік, згадай себе і як ти робив, щоб тобі повірили, – спокійно відповів Барашкін.

- Найшли, що нагадувати.. Це у минулому! Але так, знаю, що завжди є ті, хто будуть вестись, навіть, якщо знають про «розводняк», – відповів вже спокійніше Нік.

- Але мене обурює, що звірі так ведуться, а на них просто заробляють! При чому ці “знижки” абсолютно законні, що не скажеш про ці сумнівні організації, у які всі так несуть гроші! – обурилась вже Джуді.

- І це дійсно так, але ці організації роблять все, щоб виглядати максимально нормально, – відповів Барашкін.

- Добре, балачки це гарна справа, але ми вже близько до цього буйвола, – сказала Джуді.

- Так-так, звісно. Я починаю свою роботу, а ви свою, – відповів Барашкін.

Барашкін обережно почав розмовляти до буйвола, а Джуді та Нік страхували його. На щастя, перемови пройшли успішно та буйвола вони змогли врятувати. Його сім'я сказала, що неважливо скільки він втратив, вони все рівно підтримують його та всі перешкоди зможуть подолати.

Обезсилена Джуді повернулась додому та заснула. Зранку вона прокинулася та намагалась прийти до тями після нічного виклику. Вона взяла каву з собою та поїхала на роботу, де сподівалась, що не буде великого завала. Але вдача була не на її стороні. Знову був терміновий виклик. Шеф зібрав їх та почав розповідати:

- У закладі «Трінкл» трапився курйозний випадок. Розлючений опосум розтрощив ігровий автомат. Не питайте як ця мілка звіринка це зробила, але факт є факт і нам треба з цим розібратись. Джуді та Нік негайно виїжджайте!

- Так, шеф!

По дорозі до «Трінкл» Джуді та Нік жваво обговорювали ситуацію:

- Нік, ти не помітив, що вже другий якийсь із звірів втрачають гроші?

- Так, Джуді, усі наче з глузду з'їхали: одні згрібають все з полиць через знижки, другий хоче зістрибнути з будівлі, третій трощить ігровий автомат. Я от не розумію, їм що, грошей нема куди дівати чи вони такі багаті?!

- Не знаю, Нік. Але це навіженство якесь. Були часи, коли звірі всього-на всього обмінювались корисними речами один з одним, а тепер що? Розкидаються грішми наче сміттям..

- Не те слово.. Усе, приїхали наче. Пішли розбиратись з цим опосумом.

Джуді та Нік увійшли у «Трінкл» та побачили та побачили таку картину: по всьому закладі ганяв навіжений опосум, намагаючись ще щось потріщити. Джуді та Нік переглянулись та очима подали один одному знак ловити звіра. Тихо, з обох сторін вони почали наблизатись до опосума.. Він все ще не помічав, що хтось зайшов, цим і скористались напарники. Вони повалили його на підлогу та наділи наручники.

Порушника відвезли до відділення, а Джуді та Нік нарешті відпочили. Джуді сиділа за столом та пила вже вкотре каву. У кабінет заглянув Нік:

- Гей, вухаста, ти додому взагалі йдеш чи ти вирішила заночувати тут?

- А що, вже час? – спохватилась Джуді.

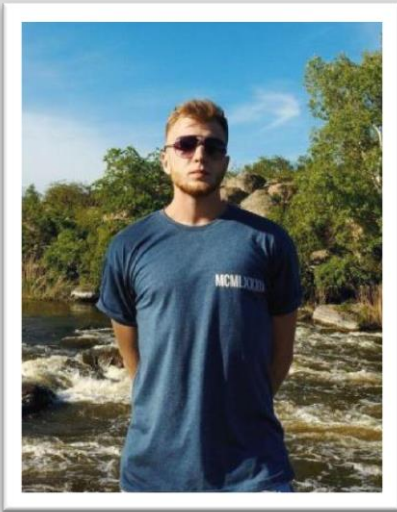
- Вухаста, вже 5 хвилин як час йти додому.

- Ой лишенько, щось я зовсім запрацювалась. Підемо вже.

Джуді нарешті добралась додому та знесилена звалилась на ліжку. У її думках все ще були усі ситуації, які трапились за постанні два дні і ніяк в голові не могло укластись, що звірі можуть так бездумно розпоряджатись грошима. На тому і заснула.

По всьому світу кожного дня багато звірів становляться обманутими через жагу до грошей, через жадібність. Усі хочуть швидко та легко отримати багато грошей, але так не буває. Безкоштовний сир тільки у мишоловці, а за жадібність треба платити.

Максим Супрунчук

*Студент 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

СКАЗКА ПРО ДУХОВ НЕЧИСТЫХ И КАК ОНИ В ДОМЕ ВСЕ УЖИВАЮТСЯ

Действующие лица:

Домовой – Жора (жадность);

Призрак – Роза (расточительность);

Кот – Савелий (щедрость);

Девочка – Лиза (Главный герой, через которую знакомимся с миром)

Деньги – энергия, которую получают из внешней среды.

- Мааааам? – вопрос остался без ответа.

Лиза проснулась, дома что-то шуршало, и это показалось странным, так как она знала, что сегодня родители решили оставить ее одну дома, вчера она плохо себя чувствовала, поэтому школа сегодня отменилась.

- Мааааам? – все так же ответа не последовало. – Кто-то есть дома?

Снова тишина. Лиза протерла глаза и прыгнув весело с кровати в свои тапочки, решила, что родители ее просто не слышали. Шумело на кухне. «Может, мама решила не идти сегодня на работу, и мы вместе посмотрим мультяшки?», – подумала Лиза и побежала на звук.

Каково же было ее удивление увидеть на кухне вместо мамы маленького всего в лохмотьях, с кучей бумажек разного плана и странной капсулой, торчавшей из одного кармана, гнома. Он играл с ее котом в шахматы, вместо фигур выступали печенья и конфеты. Печенье – белые фигуры, а конфеты – черные, шахматная доска была лихо смастерена из салфеток разных цветов.

- Жора, могу сказать тебе, что твое стремление сохранить как можно больше фигур, тебе погубит. Глянь, вот ты и королеву потерял!

Савелий рассмеялся, смех его был легким и заразительным. «Королева» сразу отправилась в рот Савелия.

- Ой, много ли ты знаешь про бережливость? Я побольше твоего живу и знаю тоже!

- Может, живешь ты и побольше, но я за свои 10 лет еще ни одной из 9 жизней не потратил! Роза, ты где пропала?

Из кухонной арки вылетел призрак женского пола, и тут Лиза не выдержала и вскрикнула, до этого она просто стояла в ступоре.

- О, Жора, я тебе говорил, что ты ужасно выглядишь в этих своих лохмотьях. Взял и

напугал Лизочку!

- Дитя, тебе это все снится. – сказала Роза, поняв, что так легко не отделаешься.

Лиза ущипнула себя, чтобы проверить предыдущую фразу. Но пощипывание было настоящим, и ничего не изменилось. За кухонным столом все так же сидел гном и кот, а над ними летал Призрак.

- Ну все пиши: «Пропало». Роза, делай чай на четверых! – сказал Савелий.

- Я всю энергию потратила на цветы возле дома. Они такие красивенькие стали.

- Тебя сколько раз учить, что энергию надо тратить на что-то существенное! А?! – Жора немного насупился и зло двинулся на Розу.

- Я ничего не понимаю, как вы можете говорить, откуда вы взялись, и почему... Почему мне не страшно?! – осознание спокойствия только пришло к ней.

Вчера папа смотрел какой-то ужастик, и ей было страшно от простых звуков, а тут... Тут полное спокойствие.

- Пришлось потратить немного своей энергии на то, чтобы у тебя не было психологической травмы. – ответил Савелий. - Ты это..? Печеньку будешь?

- Эээээ, куда, мы не доиграли, откуда берешь, конфеты свои лучше давай! – Жора, как всегда, в своем репертуаре, попытался выхватить печенье из лап Савелия, но не успел.

- Та ладно тебе! Ребенка то не обделяй. – Лиза приняла печенье, и жевала его, наблюдая за происходящим.

- Жор, сделай чаю, пожалуйста, я с цветочков потом энергию получу, и верну тебе за всех. Девочке ж не на пустой желудок объяснять все будем. – Роза умиленно посмотрела на домового.

- Всегда так говоришь, и ничего не возвращаясь, и вообще, я никому не обязан ничем, сами хотите сами и делайте. - Жора насупился и отвернулся.

- Таак, мне кажется, что кто-то начал забывать свои обязанности. Так-так-так, какой там номер объединения «Домовых»? – Савелий всегда знал, как надавить на Жору.

- Твоя взяла. – Жора был расстроен, но достал странную капсулу и открыл ее.

Он скупно достал из нее немного сизой прозрачной то ли жидкости, то ли своеобразный осязаемый воздух. Перелил его из руки в руку, и начал выливать на стол. Образовались четыре чашки и тарелка с четырьмя коровками.

- Ой, как бедно, у тебя там еще на завод конфет хватит, досыпал бы чуть-чуть. – Савелий говорил обыденно, в конце даже зевнул.

За чаем с конфетами, новые жители (хотя они всегда были в доме, просто, старались не появляться) объяснили, что их энергия – это что-то типа денег в мире Лизы, а получают они их из эмоций людей, и из природы, качество энергии очень сильно зависит от источника, из позитивных эмоций энергия сильная и из нее можно много чего сделать, а из негативных – ее мало и она очень слабая. Савелий рассказал интересную историю, что у Жоры огромное количество капсул спрятанных по всему дому, и иногда Роза находит их и разворовывает его запасы, потому что любит тратить энергию на красивенькие вещички.

В замок вставили ключ, Жора с розой взяли немного энергии из своих капсул и накинули на себя, заставив себя исчезнуть.

- Маме, ни слова, она не поверит, и будут потом у всех проблемы. Не переживай, они тебя приняли хорошо, поэтому мы еще не раз с тобой встретимся. – Савелий подмигнул, спрыгнув со стола.

Шахматы, чашки с чаем, все исчезло также легко, как и появилось. Лиза побежала встречать маму, и на ходу придумала, что она просто играла с куклами, которые как раз

лежали разбросанными по комнате, это не удивило Лизу.

- Как дела солнышко? Хорошо себя чувствуешь?

- Да, мамуль, но можно я еще завтра дома останусь? – Роза и Жора посмотрели друг на друга и улыбнулись.

- Посмотрим, родная.

Вывод. Прочитав данную сказку, можно провести параллель с нашим миром, в котором:

1. Люди так же, как и Роза расточительно тратят свои деньги, на красивые вещи, часто таких людей называют шопоголиками.

2. Много среди нас таких, как Жора, которые иногда даже забывают за те активы, которые они прячут в разных местах.

3. Качество энергии можно сравнить со стойкостью валют. Эмоции можно расценивать как ситуации в стране, негативная – девальвация, позитивная – ревальвация.

Это основные выводы, которые можно сделать.

Анастасія Комова

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ДІВЧИНКА ТА ЛЯЛЬКА КАТРУСЯ

Жила була собі дівчинка на ім'я Машуня. Полюбляла вона гарні платтячка, яскраві черевички, усілякі шпильки та нові іграшки, як і всі справжні дівчатка.

Мріяла вона про те, щоб мати все на світі, що вона побажає. Якось вирішила вона по лісу піти погуляти. А цей ліс славився своєю таємничістю та чарівними пригодами. Одягла вона гарне платтячка, заплела у коси червоні банти та й пішла.

Йде Машуня та пісеньку співає в голос «Ля-ля, гарні черевички у мене у мене, а й гарне обличенько у мене у мене». Тут їй назустріч стара бабуся йде з паличкою, а в руках ще скриньку несе.

«Дівчино, допоможи, будь ласка старенької на пеньок присісти» - сказала бабуся до Машуні.

«Звичайно, бабуся» – відповіла дівчинка та допомогла бабці.

«Ой, дякую, донечко». – сказала бабуся присівши та подивилась на дівчинку. «Ти така гарнюня, потрібно тобі щось подарувати» - сказала бабуся і почала шукати в гаманцях щось.

«Та що ви бабусенько, не потрібно мені нічого». – відповіла Машуня і посміхнулась.

«Ох, кожному щось потрібно. Подарую я тобі чарівну скриньку. Вона виконує всі побажання, захочеш плаття нове, відкриєш скриньку а там плаття, захочеш ляльку пошепчеш до скриньки, а там вже буде нова лялька.» – почала говорити бабуся, а дівчинка широко виторощила свої блакитні оченята.

«Що ви таке кажете? Все що я хочу принесе мені скринька? Ой бабцю, хочу дуже хочу» - голосно та радісно мовила дівчинка та стрибала на місці. Бабуся дала скриньку. Дівчинка взяла хутко подарунок і почала бігти кричачи по дорозі : «Дякую, бабцю.»

«Стривай, тільки користуватися цією скринькою потрібно обережно, вона не зможе виправити твої побажання» - промовила в слід бабуся, дівчинка це почула, але не дуже звернула на це уваги.

Прибігши додому, вона поставила скриньку на підлогу в центр кімнати, та почала ходити навкруги неї.

«Що ж таке попросити у цій чудо скриньки?» – почала думати дівчина.

«О, хочу три різних плаття» – сказала дівчинка і раптом скринька відкрилась і з неї появилось три платтячка різних кольорів та фасону. Дівчинка заверещала та почала міряти платтячка. Потім вона замовила черевички, нові ляльки та навіть цуценятко.

Через декілька днів вона гуляла на вулиці та побачила у сусідки Наталки нову ляльку. Таку гарну, з білосніжним волоссям, очі великі та блакитні, таке гарне платтячко

на ляльці, а натиснеш на кнопку вона почне говорити сама та ходити. У Машулі аж в очах потемніло, так вона заздрити почала Наталці. Тут раптом вона пригадала о скриньці бабусі. Хутко побігла додому та замовила ляльку ще кращу за ляльку Наталки, щоб вона і більше була, і волосся довгіше та й очі ще блакитніші, і не тільки вона могла говорити та ходити, а робити все як людина і щоб всі мої якості були в неї. Дівчинка сподівалась, що іграшка буде добра, весела та справжня подруга. Скринька дала їй ляльку дуже походить на людину. Зріст був майже, як у Машуні, дуже гарна була вона.

«Привіт Машуня, мене звати Лялька Катруся» – сказала іграшка голосом робота.

«Диво дивне якесь» – промовила тихо Машуня.

«Але більше ні в кого не має такої ляльки» – подумала дівчинка.

На вулиці всі рота розкрили, коли Машуня вийшла на подвір'я зі своєю новою лялькою. Лялька йшла поруч та зі всіма віталась та махала рукою. Всі встали довкола красуні з лялькою і дивувались, що лялька вміє і співати і танцювати, також вона сміялась і повторювала за всіма. Але Машуня почала помічати, що всі друзі спілкуються не з нею, а з новою лялькою-роботом. Вона швидко взяла ляльку за руку і пішла до дому ображена.

Наступного ранку, коли Машуня прокинулась, вона побачила, що всі її речі розкидані, одне найулюбленіше платтячко було порване, а ляльки Катрусі не було на місці. Вона швидко одяглась і побігла шукати іграшку.

Вибігши на подвір'я, вона побачила, що робот Катруся сиділа з подругами Машуні та сміялись. Лялька була одягнута в одягу дівчинки та розповідала якісь історії. Коли Машуня підійшла ближче, то вона почула, що Катруся тримала щоденник дівчинки з різними таємницями та читала його вголос, а подруги всі реготали з цього.

Потім Катруся почала ламати всі іграшки Машуні, а далі вона знайшла скриньку і почала в неї замовляти все що їй заманеться. Вся кімната вже була завалена усілякими речами. А лялька Катруся вже пішла по магазинам скуповуючи все на світі, що їй на очі попадалась.

Машуня прийшла додому та ахнула.

«Що я накоїла» – сказала дівчинка.

Вона почала шукати скриньку серед усіх цих речей та знайшла скриньку під ліжком та почала просити, щоб скринька забрала ляльку назад. Але скринька не спрацьовувала.

«Та що ж це з нею!» – почала трясти скриньку дівчинка. І потім вона згадала слова бабці. «Доню, скринька не зможе виправити твої побажання.», дівчинка сіла і почала плакати.

«Навіщо мені була ця лялька краще за всіх, що я накоїла». – плакала дівчинка.

Вона вирішила швидко бігти до лісу та шукати бабцю, щоб виправити всю ситуацію, поки її оселя не буде до стелі заповнена речами, а всі гроші матері не будуть витрачені на різні товари. Машуня майже день шукала бабцю, вже під вечір вона в лісу потрапила на галявину з маленьким будиночком від якого дуже пахло солодощами.

«Це точно хатина бабці» – сказала дівчинка та побігла додому. Це і справді була бабуся, вона відкрила двері та посміхнулась побачивши дівчинку. Вона знала, що Машуня прийде до неї.

«Ну що дитина моя, що скоїлось». – сказала бабця і принесла дівчинці гарячий чай.

Дівчинка почала плакати і намагавшись швидко все розповісти.

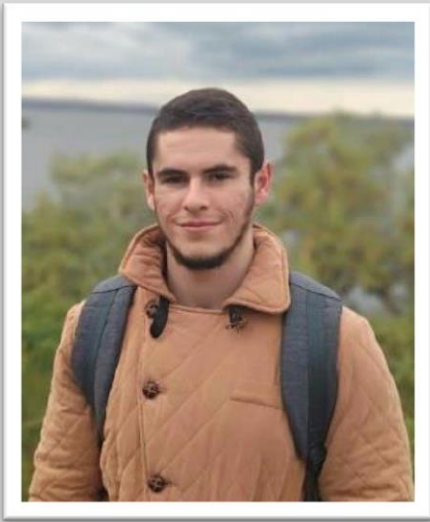
«Чому це все трапилось ти зрозуміла?» – спитала бабуся у Машуні, коли вона закінчила свій розказ.

«Так бабусенька, я зрозуміла, – почала дівчинка, я була жадібною та заздрила Наталці, через це моя лялька скуповує все що їй захочеться, а через заздрість я створила цю Катруся.» – відповіла дівчинка.

«Добре, що це ти зрозуміла. Щастя це не від нових суконь чи ляльок як у Наталки, щастя в іншому» - сказала бабця та взяла скриньку і виправила все.

Повернувшись додому Машуня побачила, що всіх речей немає, ні нових платтячок ні черевичків ні жахливої ляльки-робота, тільки на ліжку лежала маленька лялька з блакитними очима, яка дуже нагадувала Катрусю, але це була просто лялька.

Олексій Нертик

*Студент 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ПРИГОДИ ШРЕКА

Жив колись в далекому болоті Шрек, був він як звичайні жителі болотяного королівства, проте мав недоліки, як от жадібність, а також він надто хотів виділитися та бути кращим в очах сусідів болотяного королівства. Одного разу пішов він з Фіоною, своєю нареченою, за покупками, і бачить, що в крамниці побутової техніки суттєва знижка на болотоочищувачі. Незважаючи на те, що в них був цей пристрій вдома, Шрек подумав, що краще за все буде саме сьогодні купити його, адже і модель найсучасніша, і ні в кого зі знайомих схожого немає.

- Фіоно, не можна втрачати такий шанс! – запевняв Шрек.

- Ну й навіщо він нам треба? Такий самий в шафі лежить, купили рік тому, добре ж працює!

- Ти не розумієш, треба йти в ногу з часом, тим більше написано, що технологія його розробки була найсучаснішою, і взагалі, виробники обіцяють, що він буде працювати щонайменше 5 років!

Таки придбавши новий болотоочищувач, Шрек почав його випробовувати. Кілька тижнів поприбиравши новим пристроєм, вони помітили, що він почав виходити з ладу, поки зовсім не зламався. Засмутившись, Шрек вирішив легко заробити грошей, і почав роздумувати, як би це зробити. Маючи ще один дім в болоті, в якому Шрек не жив, він вирішив дозволити його знайомому Віслюку пожити в ньому деякий час. Проте, існувало правило, що про такі угоди має знати Король болотяного королівства, і частину тих грошей, що отримає Шрек, збирати до казни. Шрек вирішив не ставити до відома Короля, і отримував всю плату Віслюка собі. Віслюк, будучи опальним персонажем, не раз втрапляв в неприємні ситуації, його поведінка вже допекла Короля, і він вже в котрий раз наказував своєї охороні зайвий раз слідкувати за Віслюком, та якомога швидше знайти його. Одного разу, при прогулянці болотом, Віслюк натрапив на одного з охоронців.

- Доброго дня, шановний. Ви ж знаєте, що зараз так небезпечно в болоті стало, багато всяких розбійників ходить. Можна перевірити ваші документи та прописку?

- Хеллоу! Та без проблем, ось, тримай позирити.

- Так... пане Віслюк, мені не дуже зрозуміло, ви що, не прописані в нашому королівстві?

- Ні, я взагалі не місцевий, а у Шрека знімаю хату. Можна швидше? А то у мене паті намічається.

- А ви в курсі, що ця угода зі Шреком має бути оформлена у Короля?

- Тю, а шо, так треба? Ми з ним просто давно знаємо одне одного, френдимось вже

цілий вік.

- Я розумію, але закони в нас мають виконуватися, і я маю розповісти Королю.

Дізнавшись про цю ситуацію, Король відібрав у Шрека його дім, який він здавав Віслюку. Шрек, засмутившись, вирішив шукати відраду в інших справах. Вони з Фіоною вже давно планували одружитися, але не знали, наскільки пишне весілля організувати.

- Давай влаштуємо дороге весілля, з купою гостей з інших королівств, запросимо нашу місцеву зірку Дракона, придбаємо сукню з діамантами, – запропонував Шрек.

- Ти що, а звідки в нас стільки грошей? Може краще було б запросити родичів, та відсвяткувати вдома? – запитала Фіона.

- А що про нас сусіди скажуть? Один раз живемо, можна й порадувати себе. А на весілля позичимо грошей в лихварів.

Вмовивши Фіону, подружжя відсвяткувало весілля по-багатому, були і місцеві зірки, і гості з інших королівств, і вишукана їжа. Проте, через кілька місяців лихварі почали турбувати з приводу повернення боргів. Побачивши, що грошей їм не віддають, вони з допомогою юриста (Кота в чоботах) забрали їхнє болото, а самим Шреку та Фіоні нічого не залишилось, як виїхати в далеке Королівство, де їх ніхто не знає.

Мораль цієї казки: проживаючи красиве життя в борг, ви ризикуєте позбутися рідного болота.

Анастасія Манюкова

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ПРИГОДИ НЕЗНАЙКИ В КРАЇНІ БАГАТСТВА

В одній казковій країні, яку називали «Країна багатства», жили-були маленькі дівчатка та хлоп'ята, звали їх коротульками, тому що вони були маленького зросту, але дуже розумні. В їхній країні кожен другий житель був багатієм, мав купу золота, двоповерховий будиночок та крихітне авто. А все тому що коротульки були дуже обізнані, ще з дитинства їх привчали не витратити на вітер кошти, а лише для діла. Тому майже кожен з них має свій бізнес. Але вистачало в цій країні і лиходіїв, які хотіли загарбати кошти коротульків.

Жив в цій країні маленький, спритненький хлопчик, звали його Незнайка. Ох, як же він любив азартні ігри, розваги, і на відмінно від своїх друзів, любив витратити на вітер кошти. Прозвали його так за те, що він не знав, як витратити монети постійно витрачав їх на дрібниці.

У Країні багатства майже на кожному кроці було безліч крамниць, що там тільки не було, солодощі, тканини, різноманітні дрібнички. Була у Незнайки подружка Квіточка, вона постійно була зайнята, мала свій квітковий сад, дуже вона любила квіти, тому її і прозвали Квіточкою. Попросила вона Незнайку сходити до крамниці купити їй горщечки для квітів, добрива. Все написала йому на листівці дала коштів, та сказала: «Тільки швиденько, не затримуйся». Пішов Незнайка до крамниці, взяв все що йому потрібно, але тут побачив сопілку, про яку давно мріяв. Але коштів у нього не було, засмутився хлопчина. Але тут подумав, що він візьме ці кошти, що дала Квіточка, вона добра, не образиться, тим паче як заграє він їй на сопілці, вона відразу все пробачить. А монети він потім їй поверне. Зачекалася вже Квіточка на Незнайку і раптом чує десь такий свист, що аж вуха заклало і раптом помічає Незнайку:

- Ти чого так довго? Де тебе носило?
- Та там просто така черга була, ледве сам вистояв.
- А де мої горщечки?
- Квіточка, ти тільки не ображайся, я їх не купив, зате дивись, що я купив, хіба ж це не чудово? Я тобі гратиму тепер кожного дня.

Не знала Квіточка, що не можна посилати Незнайку за покупками та й лишилася вона без горщечків та й без коштів.

Постійно знаходив Незнайка пригоди. Одного дня прогулювався він вуличкою і раптом побачив яскраву об'яву «Не гай часу поспішай, золото в мішок збирай». Як виявилось приїхали в їхню країну чарівники, хотіли вони навчити коротульок швидко і легко отримати золото. Необхідно було придбати чарівний квиток, квиток йшов разом з

виграшними лотареями, купуєш квиток, отримуєш мішечок золота. Як побачив це Незнайка, як загорілися в нього очі, швидко помчав додому, наспівуючи: « Золото, золото, скоро буде в мене все... ». Зустрів його по дорозі Знайка та й запитує:

- Ти куди це так швидко мчиш та ще й такий задоволений?

- Тю, Знайка, ти що не чув, до нас чародії приїжджають?

- Які це ще чародії?

- Вони хочуть нам показати, як швидко отримати багато золота, купуєш квиток, а взамін мішечок золота?

- Незнайка, ти що, не може такого бути. Золотко так швидко не отримаєш, вони хочуть лише людей обдурити.

- Ой, Знайка, скажи, що ти просто заздриш. От побачиш скоро я буду найбагатшим в нашій країні.

Не послухав Незнайка товариша та й побіг додому, забрав усе золото, яке в нього було, накупив на всі монети квитків та й задоволений пішов на шоу. Незнайка виграв найбільше золота, радощам не було меж. Прийшов він до своїх друзів, поділитися цією новиною:

- Друзі, дивіться скільки золота я виграв. Ох, тепер ми заживемо...

Знайка здивовано відповів:

- І що це прям все золото, ану ка покажи?

Відкриває Незнайка мішечок, а там виявилось купа каміння. Та й лишився він без золота і заробити не отрималось і витратив усе, що в нього було. Сів Незнайка на поріг та й задумався: «Правий був Знайка, легкого золота не буває».

Кожний в Країні багатства мав сумісну справу, коротульки згруповувались, разом працювали і кожен з них мав долю свого золота від справи. Не задоволені були друзі Незнайки його поведінкою та вирішили його провчити. Одного разу, коли Незнайка прийшов отримати свою частуну золота, Шпунтик сказав, що їхні човники, які вони робили з пелюсток квітів, зникли, золота також немає. Незнайка спочатку подумав, що немає так немає, в нього ще було трішки монет. Наступного дня привезли в їхню країну атракціони. Незнайка так хотів піти, але знав що у нього лишилось мало монет, не буде за що жити. Сидів розмірковував. Раптом приходять його друг розбишака:

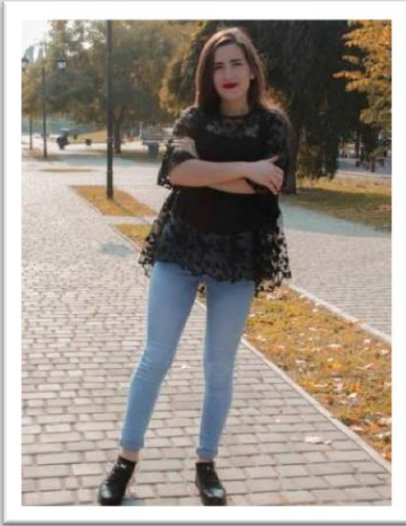
- Незнайка, чого журишся?

- Ой, Розбишако, хочу на атракціони піти, але монет мало лишилося.

- Та що тут думати, така можливість буває дуже рідко. Ходімо, буде весело!

Незнайка, недовго думаючи взяв свої монети і пішов кататися на атракціони, його так захопило, що він витратив усі монети, які у нього були і лишився не з чим. Пішов Незнайка наступного дня до друзів та каже: «Любі мої, пробачте мене, витратив я всі кошти, немає мені на що й жити, я зрозумів, що витрачаю кошти тільки на розваги, я готовий працювати разом з вами».

Тож почав Незнайка працювати, купував лише те, що необхідне. Розваги відійшли на другий план, зробив він собі скарбничку та почав відкладати монети на омріяне авто-малютку.

Галина Соловйова

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ПОДОРОЖ ФІАЛКИ ПО ДОЛИНАМ

В одній далекій долині, де було багато гарних квітів, жила собі одна квітка. Вона виділялася неперевершеною красою. Вона мала гарне довге волосся, яскраві зелені очі та тонка талія. І звали її Фіалка. Вона мала гарну сім'ю та багато друзів. Але одного разу, їй стало сумно і вона вирішила відправитися в подорож.

Її подорож розпочалася з Ромашкової долини. Там вона познайомилася з подружками-ромашками, які розповіли їй про місце, де можна знайти багато чудесних перлин. Її це так зацікавило, що вона вирішила відразу відправитися туди. На дорогу вона витратила аж цілий день, але це було варте того. Коли вона прибула на місце, вона опинилася в раю перлин. Всі вони могли стати її, але вона мала виконати одне бажання. Або вона відмовляється від друзів, або вона не зможе отримати ні однієї перлини. Вона не хотіла відмовлятися від друзів, але бажання отримати хоча б одну перлину перемогло її. І вона погодилася. Тепер у неї було уже ціла купа перлин, набрала вона їх цілу сумку і відправилася в дорогу.

Потім вона потрапила до Тюльпанової долини. Там вона дізналася про чарівну сукню. Вона була лише одна така гарна на всю долину, що ні в кого її ще не було. Дизайнер-Тюльпан, який створив цю сукню, так багато сил та наснаги на неї витратив, що вона для нього була дуже цінною. Хоча у Фіалки була ціла купа суконь, ця стала дуже важливою для неї. Її головна мета була отримати цю сукню. Адже наша Фіалка, завжди говорить, що в неї немає такої гарної сукні, яка була б найкращою в світі. Вона відправилася до майстра и запропонувала йому 10 перлин за сукню, але майстер побажав більше. І наша фіалка віддала майже всі перлини, залишивши собі декілька штук. Вона була дуже задоволена сукнею і відправилася в дорогу.

Після Тюльпанової долини, наша Фіалка вирішила заїхати до Нарцисової долини. Там вона зустріла чарівного принца. З першого погляду вона в нього закохалася. Але він не звертав на неї уваги. Щоб привернути його увагу, вона вирішила одягнути свою нову сукню та перлини, що залишились. Але в цій долині була теж дуже гарна принцеса, сукня якої була настільки приголомшливою, що сукня нашої Фіалки здавалася простою і на неї ніхто не звертав уваги. Їй так було жаль себе, що вона хотіла отримати тепер сукню принцеси. Але принцеса не хотіла віддавати сукню. Тоді Фіалка запропонувала віддати свою сукню та всі перлини, що в неї були. Заради перлин принцеса погодилася. Тепер наша Фіалка мала нову сукню, яка була просто заворожуючою. Але ніяка сукня їй не допомогла. Принц так і не звертав на неї уваги. І тому вона вирішила відправитися додому.

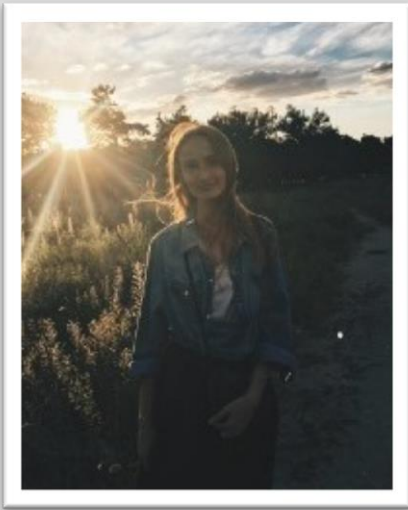
Повернувшись додому, всі друзі покинули її. Вони вважали, що Фіалка високої думки про себе. І ніякі сукні та перлини не допомогли їй.

Якими б цінними не були для нас речі, не варто їх купувати, щоб виглядати краще за інших. Це не допоможе зберегти друзів.

ВАЛЮТНІ ПОДОРОЖІ

Ангеліна Голуб

Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв

ЗООТРОПОЛІС. ПОДОРОЖІ

Невеличкою зросту крільчиха Джуді Гопс сиділа у парку та гортала журнал подорожі. Їй хотілось кудись поїхати, розвіятись та змінити обстановку. Але зарплатня поліцейського не дозволяє втілити усі бажання у реальність. Вона б і надалі сиділа і сумувала, як би раптом не з'явився її вірний друг лис Нік Крутихвіст. Він як завжди щось весело буркотів собі під ніс і пританцьовуючи йшов. Побачивши у стані Джуді він спитав:

– Ну гееей, чого ти так носа повішала? Що вже трапилось?!

– І тобі привіт, Нік! Нічого я не повішала носа, лише трохи засмутилась, що не маю змоги кудись поїхати..

– Ха-ха, оце ти вигадала! Не сміши мій хвіст, вухаста!

– Ну чого ти смієшся з мене?! У поліцейських не така вже й велика зарплатня!

– Джуді, я взагалі-то твій напарник і дуже добре знаю яка в нас зарплатня і ти напевне гадаєш, щоб поїхати кудись треба мільйони?? Ну ти даєш, вухаста, ха-ха-ха!

– Ну може не мільйони.. Але багато..

– А багато у твоєму розумінні це скільки?

– Ну не знаю.. Може півмільйона..

– Ха-ха! Скільки?! Півмільйона?! Ха-ха-ха! (катається на підлозі від сміху) Вухаста, ти точно нічого не тямиш у грошах.. Ті взагалі де побачила такі шалені ціни на подорожі?!

– Не бачила я, подумала я так..

– Ой, ну ти даєш, вухаста.. Давай разом подивимось різні країни, куди можна поїхати.

– Добре, давай.

– Куди саме ти хочеш? У Південну Америку, Африку, Європу, Азію, Океанію?

– Охх, який складний вибір.. Мабуть у Європу та Азію. Я читала, що там дуже багато країн з різними культурами, вподобаннями, кухнями і природою. Якщо вже їхати, то треба дивитись по максимуму!

– А ти гадаєш, що не зможеш ще раз приїхати? Вухаста, у тебе все життя попереду і кар'єра твоя не стоїть на місці!

– Добре, ти правий, але я дійсно хочу багато всього побачити зараз і хочу обрати не дуже дорогі країни.

– Гляди, тут же є перелік не дорогих країн і написані усі витрати! І куди ти тільки дивилась?!

– Ой.. Я якось не помітила..

– І куди тебе відпускати можна саму, як ти у журналі не помітила головного?!

– А може ти зі мною поїдеш?..

– Чому б і ні? Я ще не де не був.

–Тоді давай оберемо країни.

–О, диви, Грузія! Я багато читав про цю країну. Пишуть, що там дуже мальовнича природа, цікава культура і що головне, ціни не занадто великі!

–Дійсно? Я про неї не чула.

–Вухаста, воно і не дивно! Тобі треба більше читати про світ, цікавитись новинами економіки і тд., щоб розбиратись у всьому і не бути обдуреною. Повір мені, лису, який був раніше шахраєм, треба шарити у всьому!

–Ну добре-добре, не бурчи, буду читати! Краще розкажи щось цікаве про Грузію.

–Я звісно не супер знавець, але знаю, що у країні економічний зріст, усі важливі показники у нормі і що головне, їх грузинський ларі – національна валюта, укріплюється відносно долару з кожним роком. Я дивився курс грузинського ларі за 2017 рік. Були звісно значні зміни, то падав, то знову зростав, але в цілому добре тримає свою позицію. У цьому році також можна побачити зміни у курсі, але він не сильно падає, що означає про добрий економічний підйом у країні. А ще усілякі економічні експерти пишуть про подальший зріст його курсу! Це означає, що умови життя у країні будуть ще краще. Це все зумовили реформи, які проводились одним із президентів.

–Це звісно цікаво, але яке відношення це має до нашої поїздки?

–Ой, нічого ти не розумієш, вухаста! Я тобі намагаюсь втлумачити, що країна гарна, проблем там немає і ціни не високі. Кажу ж, читай більше економічної літератури, щоб усе розуміти!

–Ну все-все, годі бурчати. Під час подорожі буду читати на моєму IPaw про ці твої курси і реформи. І які ж зміни були у курсі?

–У 2017 році – 2,8 і зараз 2,7. Трохи впав, але якщо дивитись курс повністю за два роки, то він точно зростає.

–Добре, фінансовий експерт, Джуді Гопс Вас зрозуміла. А тепер можемо повернутись до вибору країн? Ми ж не поїдемо лише у Грузію!

–Може б з мене вийшов гарний експерт, а ти тут не даєш розповісти! Добре, давай далі вибирати.

–Я бачу, що тут ще є Румунія, яка у Європі, це ж батьківщина Дракули! Точно туди їдемо! І ще от у Азії є В'єтнам. Виглядає мальовниче. А ти що гадаєш?

–Якось нерозумно це виглядає.. Це ж країни, які зовсім не поряд. Грузія і Румунія відносно недалеко, а от В'єтнам від них.. Це ти якось загнула вже, вухаста. Може щось інше?

–Ну добре. У Грузію ми точно поїдемо, зараз подивлюсь, що ще не дорогого тут є. Диви, тут ще є Туреччина, Болгарія і Угорщина. Усі поряд і не дорогі!

–Ну тоді так, спочатку Грузія, Туреччина, Болгарія, Румунія і Угорщина. Згодна?

–Так, багато країн і культур. Все уявляю як там гарно! А що про інші країни ти можеш розповісти?

–Нууу.. Нічого, я про них якось не читав..

–Ти глянь, а казав, що експерт! Хвалько!

–Ну не починай, прочитаємо разом перед подорожжю. І ще нам треба поміняти долари на валюту тих країн.

–А хіба там не долари?

–Вухаста, ну я про що тобі намагався втлумачити? Ти мене взагалі слухала?! Звісно, що різні!

–Ну пробач.. Я подумала, що у Грузії ларі, а в інших також долари..

–Та ні, у Туреччині – турецька ліра, у Болгарії – болгарський лев, у Румунії – румунський лей, в Угорщині – угорський форинт.

–Як же так видається, що валюти знаєш, а про країни – ні?

–Мені просто подобається читати про різні валюти країн, дивитись як змінюється курс і тд. Про Грузію то я випадково почитав. В основному читаю про валюти.

–Ну добре, валютний експерт. Почитай де краще змінити долари на всі ці валюти, а я буду займатись пошуком цікавих місць, щоб побачити та піти.

–А ще, краще я буду планувати скільки ми будемо витратити! І не чіпай свої збереження!

–Згодна, бо я не завжди економна і не слідкую куди витрачаю..

–Хто би сумнівався, вухаста.. І більше не роби завчасних висновків поки про все прочитаєш!

–Добре, визнаю, ти правий.

–А тепер гайда за морозивом, все таки наш вихідний, можемо собі дозволити!

І вже веселою Джуді разом з Ніком пішли до ларька з морозивом. Через два місяця вони відправились на інший континент, де їх чекали цікаві та захоплюючі пригоди. Але про це вже в іншому випуску.

Валерія Джрагацпанян

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ПУТЕШЕСТВИЕ ВИННИ-ПУХА И ДРУЗЕЙ

Собрались как-то Винни-Пух, Тигруля и Пятачок что бы погулять немного в парке. Дурачась в парке с друзьями, Винни-Пух задумался о том, что им скучно живется в Англии и заявил:

- Друзья, а не махнуть ли нам в Турцию?
- Чего бы это, Винни? – ответил ему Тигруля.
- Ну как, all inclusive, отдохнем, новую страну разведем! – обратился к друзьям Винни.

- А что, не плохая идея! – обрадовался Пятачок. – Поехали, будет весело!
- «Ну хорошо, раз вы так настаиваете, тогда я с вами!» - откликнулся Тигруля.

Купили они билеты, собрали вещи и первым же самолетом улетели в один из самых современных городов Турции – Стамбул.

- Как же тут жарко! Где здесь можно купить воды, Винни? – обратился Пятачок.
- Ой, вон машинка со снеками, пошлите туда! – заявил Винни.

И пошли друзья к аппарату с разными перекусами, и тут у них возникла проблема. Винни с друзьями приехали оттуда, где деньги все выражены в долларах. И в супермаркетах, и на рынках, иными словами они везде расплачиваются в долларах.

- Винни-Винни, а что это за знак рядом с цифрами? – спросил Тигруля.
- Ой, ну это турецкая валюта – лира, -- ответил Винни.

- А что, у всех свои деньги? – спросил Пятачок.

- Ну конечно, каждая страна имеет свою валюту, но каждую валюту можно обменять на другую, – ответил Винни.

- А как это происходит?

- Ну, смотрите, друзья. В каждом аэропорту можно разменять деньги – есть такая точка в аэропорту, называется Обмен валют (currency exchange). Вы даете доллары или любую другую валюту, а в ответ получаете ту валюту, которую вам надо.

- А-а-а, то есть мы даем 100 долларов и получаем 100 турецких лир? – спросил Тигруля.

- Нет, есть специальный курс, по которому вы обмениваете деньги, – ответил Винни.
- А как узнать, какой курс? – поинтересовался Пятачок.
- Пойдемте-ка к обмену валют, я вам подробнее расскажу! – предложил Винни-Пух.

Прошли друзья к этой точке обмена и Винни начал объяснять:

- Вот смотрите. Здесь есть несколько валют на табличке. USD – это наш доллар. EUR – это евро. TRY – турецкая лира. Вот смотрите, за 100 долларов Вам на сегодняшний день дадут 546 лир и 6 куруша. Так понятно?

- А можно я сам обменяю деньги? – спросил Тигруля.

- Да, так давайте уже побыстрее обменяем, а то я хочу пить! – обратился к друзьям Пятачек.

- Да, пошлите! – ответил Винни.

Обменяли друзья деньги, купили воды и пошли гулять по городу. И тут Пятачек увидел несколько обменных пунктов. И спросил Тигруля у Винни:

- Винни-Винни, а ты заметил, что в каждом обменном пункте свои цифры написаны?

- Да, но они не сильно отличаются. На 1-2 цента/куруша. Официальный курс можно посмотреть на сайте Национального Банка страны. Но, конечно, в каждой стране есть черный рынок, где люди сами ставят курс обмена. Обычно оно немного выгоднее для жителей, поэтому они и пользуются высоким спросом.

- А это разве законно? – поинтересовался Тигруля.

- Вообще, нет, – ответил Винни.

- А много таких людей, которые так работают? Они что, Винни, не боятся? – спросил Пятачек.

- Помните, 3 года назад мы были в очень красивой стране Украине? Так вот, там очень много таких людей, их еще называют валютчиками. Да и если четко, опасности нет, но только если делать все осторожно.

- Ну наверное, в этом деле главное – бдительность, да Винни?

- Ты прав, Тигруля! – ответил Винни.

Гуляли друзья по достопримечательностям Стамбула, рассматривали и восхищались ими! И тут Винни задумался:

- Ребят, а знаете, – обратился Винни к друзьям, – мой дедушка несколько раз бывал в Турции, последний раз он был тут в прошлом году. И коль мы заговорили об обмене валют, представляете, год назад за 100 долларов люди получали 388 лир и 88 курушей. То есть, если сравнивать, то в этом году курс доллара вырос.

- Вيني, а это хорошо?

- Нет, Тигруля. Когда я учился в университете, мне объяснили, что это плохо. В экономике это называется девальвация. И что бы предотвратить ваши вопросы, скажу, что причины могут быть разные! – ответил Винни.

- А можешь назвать хотя бы одну причину? Ну Винни, ну пожалуйста, нам ведь интересно! – сказал Пятачок.

-Ой, ну ла-а-а-а-адно! Смотрите, одной из причины может быть высокая инфляция.

-Что-что? Инфляция? Это что такое? – поинтересовался Тигруля.

- Вот я так и знал! – возразил Винни. – Инфляция это когда цены в стране повышаются, и люди не могут позволить себе купить продукты на ту сумму денег, на которую покупали раньше.

- Ой, Винни, это же очень плохо! А как же это влияет на то умное слово? – поинтересовался Пятачок.

- На какое слово, дружище?

- Ой, ну как там было, дели...деви...а вспомнил! Девальвация!

- А-а-а, ну смотри. Покупательная способность денег снижается, на них уже можно купить меньше товаров и услуг. Таким образом, деньги утрачивают часть своей реальной стоимости.

- Ой, ну ты и умный! – радостно произнес Тигруля.

- Ну не зря же я экономику учил! – ответил Винни.

- Знаешь, Винни, я тут смотрю, здесь та-а-а-к много туристов!

- Да, Тигруля, я даже думаю, что из-за того, что в стране девальвация – туристов может стать меньше!

- Ой, вот скажи, я правильно понимаю, что Турция может стать не доступной для туристов из-за падения стоимости лиры, так как цены на все товары и услуги подорожает?

- Да, ты прав, Пятачок! – откликнулся Винни.

Наслаждаясь прекрасной погодой, вкусными симитами Турции, свежими брызгами Босфора Пятачек задумался:

- Ой, интересно, а если мы вернемся сюда через 3 года, что тут будет?!

- Ой, ну, наверное, курс доллара будет расти, друзья мои, то есть девальвация валюты будет продолжаться. Потому что там очень много причин, которые быстро не решаться – ответил Винни.

- Ой-й, ну вы и углубились! Я приехал отдыхать! Поэтому, вперед на поиски приключений! – заявил Тигруля.

И рванули друзья отдыхать и весело проводить время! Вот и сказочки конец, а кто слушал молодец!

Анастасія Комова

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

КАЗКА ПРО 10 000 ШЕКЕЛІВ

Живе в далекому та чарівному Ізраїлі дивовижна та царська родина Мегилатів. І править великим замком в місті Акко, великий та заможний цар Соломон Мегилат. Він був дуже заможним та дуже любляв гроші та свою донечку царівну – Естер.

Естер була вродливою, чорноволосою дівчиною з великими очима та палким серцем. Дівчина любила науку та прагнула вчитися в найкращому університеті в світі, щоб стати самим гарним економістом, якого ще світ не бачив, серед жінок. І день і ніч Естер проводила за книгами, читала про економіку, вчила що таке попит та пропозиція, графіки різні малювала та рахувала дні, коли вона зможе повністю вивчати цю дивовижну науку.

Одного дня, прийшов до кімнати тато Соломон, побачивши за книгами донечку від посумнів. Дуже він не хотів, щоб донька з родинного гнізда поїхала, і до того ж всі діти його друзів вже одружились і допомагають з правлінням.

- Донечку, в мене є до тебе серйозна розмова, – звернувся до Естер батько.

- Татонько, якщо ти знову про університет, то я все вирішила і не бажаю нічого слухати! – відповіла чорнява дівчина не відволікаючись від книжки.

- Я вже це чув. Розмова така, тобі вже майже 18 років, потрібно думати про весілля та чоловіка обирати. Я скликав всіх самих розумних принців зі всього світу, та відпущу тебе в твій університет тільки з однією умовою, ти поїдеш туди разом з чоловіком. – відповів цар Соломон.

- Тато! Що це за умови такі! Не хочу я заміж! Спочатку мені потрібно вивчитися, потім побудувати свою кар'єру, стати успішною та починати читати лекції про економіку в різних провідних університетів та к рокам 30 Можна й заміж – сказала царівна і захоплювала підручник. Татко почувши це схватився за серце і присів на стілець.

- К..к..к.. тридцяти ро-ро-кам? – цар почав заїкатися. Потім він зібрався, встав на ноги.

- Ніякого університету поки не вийдеш заміж, я все вирішив і крапка – строго сказав тато і вийшов голосно хлопнув дверми.

Настав день приїзду принців до царства Ізраїлівського. Вже був підготовлений великий стіл для гостей. Принци приїхали та вже посідали за стіл. З гостей був Принц Гаррі з Америки, принц Альфред з Німеччини та принц Василь з України. Всі вже познайомились, розмовляли на всілякі теми, про політику та про економіку.

І тут заходить царівна Естер, дуже серйозна, в окулярах та підручником про Валютні курси. Всі разом стихли і почали милуватися красою дівчини.

- Говорю всім, вийду я заміж тільки через три роки. Зараз на дворі 2016 рік. Даю завдання, щоб ви з 10 000 шекелів зробили 20 000 шекелів за три роки. Хто зможе це зробити, за того я і вийду заміж. – сказала Естер і вийшла з банкетного залу.

Принц Гаррі тільки обрадувався.

- Наші гроші, найкращі в світі. Долар тільки росте і тому за три роки він виросте вдвічі – сказав він і почав думати. – Якщо поміняти 10 000 шекелів на долари то отримуємо 2 564 долларів. Тобто за 10 000 шекелів я можу купити два телефони моделі Apple. Це не великі гроші для американці. 20 000 шекелів – це 5 128 долларів, тобто майже 5 айфонів. Мені за три роки потрібно заробити на 3 телефони Apple.

Він поїхав додому і почав розглядати декілька варіантів: перший варіант це покласти гроші в банк на так званий депозит (наприклад, ти сильно хочеш нову іграшку, а в тебе є тільки 200 гривень, а іграшка коштує 300 гривень, батьки тобі говорять, почекай місяць, і можеш дати нам свої гроші на збереження, щоб ти їх не потратив на шоколадки, якщо ти будеш себе гарно вести, то через місяць тобі повернеться 300 гривень замість 200. Зрозуміло?). Так ось, якщо принц Гаррі покладе гроші на збереження в банк то він заробить через три роки, при відсотковій ставці 3,1% за рік, лише 238,5 долларів – а це вистачить тільки на телефон дуже старої моделі і тільки на один, а не на три нових айфона.

Порадившись зі своїми друзями, вони вирішили, що гроші валюти шекель упадуть, тобто їх курс стане меншим за три роки і за 10 000 шекелів в 2016 році можна купити лише 2 айфони, коли в 2018 році за 10 000 шекелів можна буде купити 4 айфони – це називається падіння валютного курсу відносно іншої валюти. Та він вирішив нічого не робити, а чекати коли шекель зменшиться, а долар навпаки збільшиться.

Прагматичний німецький принц вирішив, що 10 000 шекелів – це 2400 євро – це 2 400 плиток шоколаду (1 Євро — 1 плитка шоколаду), це цілий багажник машини заповнений шоколадками. Класти гроші в банк йому не вигідно він заробить за три роки тільки 18 Євро, тобто всього 18 шоколадок.

Тому він вирішив, що потрібно дати ці гроші в борг якомусь підприємству. Так як сума не велика він вирішив, що дасть 2400 Євро в борг маленькому підприємцю який виготовляє цукерки на палиці. Умови боргу були, що кожен місяць він повинен сплачувати 60 Євро кожен місяць, за те що користується цими грошима. І через три роки повернути всі гроші + кошти за користування.

Український принц Василь приїхав додому дуже сумний та не знав, що робити з грошима, які дала йому царівна Естер. Коли він на неї подивився, то зразу зрозумів, що то є кохання, метелики в животі почали літати, а він нічого не розумів, ні де він знаходиться, ні що відбувається. Він перевів на гривні 10 000 шекелів та витарищив очі. Це було 61 600 гривні, якщо пострибати на батуті коштує 30 грн – 30 хвилин, то це можна майже 43 днів стрибати на батуті без відпочинку, а Василь дуже любляв стрибати разом з молодшим братиком Тарасом.

Василь сів на стілець та почав чухати голову. Він вирішив поділити гроші пополам, та покласти тридцять тисяч вісімсот гривень до банку. Він порахував, що через три роки ці гроші перетворяться на сорок сім тисяч чотириста сорок гривень (покласти гроші під 18 % річних). Інші гроші він вирішив вкласти у бізнес одного фермера, який приходив до тата та просив гроші на посів зерна. Він дав в борг на три роки 30 800 грн фермеру за умовами, що він буде плати Василю за користування грошима щомісячно одну тисячу сто гривень – тобто це 18 годин стрибання на батуті. Через три роки фермер повинен повернути сімдесят тисяч чотириста гривень, а це вже 49 днів стрибання на батуті без зупинок

(відсотки за користування кредитом за рік – 43%).

Йшло три роки, в Америці принц Гаррі забув вже про те, що потрібно слідкувати йому за курсом, і що вже скоро потрібно буде їхати до Ізраїлю. В день коли потрібно було їхати до царівни, американський принц пішов до місця де міняють гроші з однієї валюти на іншу та вирішив поміняти свої 2 564 доларів знову на шекелі і бігти на літак. Він не дивився на курс та не поррахував суму, що йому видали. Принц Гаррі так був впевнений в своїй перемозі, що поклав гроші в конверт та пішов до літака. Насправді при обміні долар навпаки впав та американський принц втратив 1200 шекелів.

У німецького принца Альфредо сталась несподіванка, його друг який займався цукерками з банкрутів і зміг повернути лише половину грошей з розпродажу останніх цукерок, сума вийшла ще менша ніж дала йому царівна. До того ж курс Євро до шекеля знизився за останні три роки. Друг видав йому лише дві тисячі двісті вісімдесят Євро – це навіть не повний багажник шоколадок в автомобілі. При зменшенні курсу, наприклад, можна купити було в Ізраїлі 4 шоколадки и 2 цукерки у 2016 році, а в 2018 році ти купиш лише 4 шоколадки та 1 цукерку.

Через зменшення курсу німецький принц втратив гроші за три роки.

Коли прийшов час збирати гроші, все вийшло як і планував український принц. Крім одного, фермер не хотів віддавати гроші, але в нього був на цей рахунок план, є в нього три великих друга – богатирів, які пішли до фермера і заставили його віддати гроші, в економічній літературі такі хлопці називаються колекторами.

В сумі з банку та повернення грошей від фермера, Василь отримав приблизно 118 тисяч гривень, а це вже 82 дні стрибання на батуті чи 3 900 шоколадок. Василь поміняв цю суму на шекелі вийшло 15 500 шекелів, чим Василь дуже засмутився, йому не вистачило 500 шекелів. Він забув поррахувати, що за три роки гривня стане ще дешевшою, раніше за 100 гривні він міг купити в Ізраїлі 1 шоколадку, а в 2018 році 1 шоколад вже коштує 150 гривні.

Всі принци засмучені приїхали до Ізраїлю. Царівна Естер за три роки стала ще кращою.

- Ну що хлопці, хто скільки заробив за три роки, – спитала дівчина.

- Люба моя, майбутня жінка. В цьому конверті стільки, скільки ти просила. Рівно 20 000 шекелів. – сказав принц Гаррі та став на одне коліно, і протягнув конверт з грошима.

- Мені цікаво, що ти для цього робив? – спитала царівна та передала гроші татові, який одразу почав їх рахувати.

- Я очікував, що курс долару виросте вдвічі, що по моїм прогнозам і відбулося – пихато сказав принц. Царівна дуже здивувалась.

- Принцу, але я володію зовсім іншою інформацією, – сказала чорнява та посміхнулася. Цар Соломон оголосив суму: «Тут лише 8 тисяч 800 гривень, шановний принц. Ви ще повинні нам залишитись» – батько почав сміятися, а разом з ним усі присутні.

- Я ненавиджу, фінансово неграмотних людей – сказала царівна і подивилась на двох інших принців, які були дуже засмучені.

- Будь ласка, не говоріть мені, що ви також втратили частину грошей – вже серйозно сказала Естер.

- Вибачте царівна, – почав німецький принц. – Я все чітко розрахував, але трапилась несподівана ситуація, і я втратив частину грошей. – понурив очі принц.

- Добре, але що скаже принц Василь? – спитала царівна.

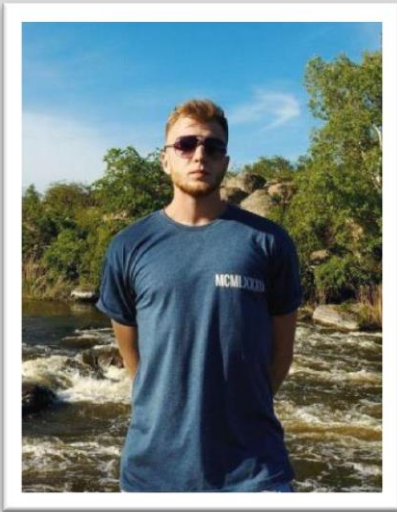
- Я зміг заробити лише 15 500 шекелів. Мені дуже соромно, що я не врахував коливання валютного курсу. – сказав Василь і почухав голову.

Царівні було не дуже приємно, що ніхто з хлопців не зміг виконати її «прости» умови, але вона вирішили по розмовляти з Василем про його три роки. Коли Василь почав розповідати про вклади в банку під доволі високу ставку, та як він дав в борг фермеру гроші, які він не хотів віддавати, та як він з багатирями повернув гроші, то царівну ця історія так дуже вразила, що вона зрозуміла, що закохалась в цього дивного хлопця.

І було велике весілля на 10 000 чоловік, гуляв весь Ізраїль та вся Україна, та вирішили вони разом поїхати навчатися в найкращий університет. Всі жили довго та щасливо.

Осі і казочці кінець, а хто слухав МОЛОДЕЦЬ!

Максим Супрунчук

*Студент 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

СОН

Было теплое майское утро. Два юноши на берегу небольшой реки, перебирая песок ногами, пускали жабки по воде. Мы с вами были достаточно далеко, чтобы подслушать начало разговора, но сейчас слова можно различить. Я думаю, они не будут возражать против нашего с тобой скромного присутствия.

- Слушай, Дэн, ты когда-то думал о других планетах, о других мирах, какие там могут быть формы жизни и как там вообще обстоят дела?

- Совсем уже на высокое потянуло?

- Ну, нет же, серьезно! Мне вот сон странный приснился про деньги. Хах, знаю звучит прям сверх глупо, но у них там своя одежда была, свои уставы старые монеты обучали уму разуму наново распечатанные деньги, а я там был в роли судьи.

- Судьи? Серьезно? Ты, наверное, шутишь? Какой судья может быть у денег? Хотя, продолжай, твои сны всегда были интересными.

- Ну, как какой? Обыкновенный. Помогал им решить сложные вопросы. Знаешь, самое интересное это то, что они как бы пытались скопировать жизнь людей, но без денег. Создавали семьи, путешествовали, своим шелестом создавали музыку....

- Завораживает, продолжай, Артем, меня все больше интересует насколько далеко может зайти твоя фантазия. – Денис улыбнулся, и Артем увидел в этом добрый знак.

Артем продолжил свой удивительный рассказ:

«В общем, их мир состоял из денег, потерянных нами, забытых или брошенных где-то. Меня они величали банком, для них это самый главные участник любых отношений за ним всегда остается последнее нерушимое слово. Поэтому я не смог посетить все закоулки этого огромного мира но от старого затертого карбованца я узнал, что здесь есть страны, города, кланы семьи, и богатство их исчисляется их количеством: количеством членов семьи.

За сон я смог решить всего 3 проблемных вопроса. Но, поверь мне, очередь там была просто невероятно огромная!

Первая из ситуаций состояла в том, что ко мне пришел Доллар Бо, и сообщил, что хоть он и почитаем всеми валютами в его мире, но он невероятно одинок, ведь ему приходится путешествовать от клана к клану, от семьи к семье, от города к городу, из страны в страну. И там Бо наблюдает, какие все счастливые ведь их семьи большие. Хоть он сам и стоит, как целая семья из 27 единиц гривен, но он очень одинок, ведь гривны радуются и веселятся вместе, а доллары в свою очередь очень горделивы, и редко собираются в целую семью, ведь если они тоже будут веселиться и собираться

вместе часто, вместо того, чтобы путешествовать их равенство к другим валютам будет падать, они боятся этого и называют сию болезнь – девальвацией. Однако, для Доллара Бо это совсем не болезнь, он устал от путешествий и хочет наконец-то стать частью семьи.

Я долго пытался подобрать семью, которая захотела бы слиться в один Доллар Бо, в свою очередь Бо, уже был готов разложиться на семью хоть из 300 единиц любой валюты.

И вот в мой просторный зал «Великих Решений» пришла семья гривен, они были совсем не веселы, они вечно ссорились, ведь находится в одном месте многие из них устали, их тянуло странствовать по другим странам. Я предложил им слиться воедино и стать Долларом Бо, а Доллар Бо превратиться в целую семью.

Операция оказалась сложной, все надо было проделать предельно точно, ведь я мог расщепить Бо на слишком большое количество гривен, и не хватило бы семьи гривен и одна из частей Бо была бы потеряна навсегда. Такого страна денег не позволяет, меня могли бы лишиться лицензии на такое колдовство. Да ладно тебе, Дэн, не переживай я был предельно внимателен и заклинание конверсии провел без единой потери.

Обе стороны остались довольны, Бо наконец-то стал семьей, а гривны смогли начать путешествовать, хоть уже и не в своем изначальном составе.

После этого ко мне пришла молодая пара датских крон. Они были так счастливы, их бумага была твердой новой нетронутый. Они рассказали, что вылетели из машины по дороге в человеческий банк и теперь они здесь. Юный новобранец и его возлюбленная, но им так хотелось пополнения в их семье.

Здесь мне оказалось совсем легко, я сообщил им, что если один из них подвергнется заклинанию депозитирования, то через пару лет у них будут прекрасные Эры. Они оказались более решительными, чем я решил сначала, ведь их не устроило ждать так долго, поэтому они прижались поближе друг к другу, и я наложил заклятье депозитирования. И пара пропала в пространство депозитов до тех пор, пока не появятся их дети Эры.

Третья ситуация оказалась очень грустной, – Артем тяжело выдохнул, – ко мне пришел старый потрепанный Советский рубль и просил найти его на семью, все его сородичи были разбросаны по разным странам и городам, но он никак не мог с ними связаться, а новых все не поступало. Я открыл книгу в которой перечислялись все деньги, которые сейчас активно существовали, и, к сожалению, не нашел там Советского рубля.

«Эх, я так и думал, нас перестали создавать, видимо, мы людям уже не нужны, как жаль, что я не смогу встретить более своих близких», – слова сами оказывались в моей голове, а он потерял при это несколько кусочков своей бумаги.

Я попытался найти заклинание, которое подойдет для него но не нашел ничего. Все, что я мог ему предложить отправиться в нумизматическое измерение, а в будущем, возможно, какая-то из семей будет согласна отправиться на временный отдых, ведь в том измерении можно было встретить редкие, старые и мудрые экземпляры разных валют, получить их знания и их воспоминания на время. Такое бывало, мне рассказали об это пробегающие мимо центы, которые слышали это от своих родителей. Такие экземпляры гордо назывались раритет, но заклинания по обмену раритета на существующие валюты не входило в мою книгу лицензий суда валютного рынка.»

- Вот такой вот у меня был сон. Смешно, правда?

- Мда, уж твой мозг способен на интересные вещи! – Денис был действительно удивлен.

Существует такой мир или нет, мы никогда точно не узнаем. Вечерело. Парни

удалялись домой по асфальтированной дороге. Из кармана Дениса уперто и настойчиво пытались вылезти два цента, эти малыши устали путешествовать в его джинсах. Оставим их. Хотя, кто знает, может нам просто это показалось ;)

Катерина Молодцова

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ВАЛЮТНА ІСТОРІЯ**I**

По всій галактиці літала космічна тарілка, вона шукала собі красиву планету на якій їй подобалось б жити але хто керував цією тарілкою було зовсім невідомо. Так вона довго блукала, пролітаючи планети, та їй приглянулась гарненька блакитна планетка та на цій тарілці було вирішено що саме ця планета ідеально підходить для життя. Пролетівши крізь хмари вона вже почала шукати собі місце для посадки, а на землі сиділи собі відпочивали друзяки-валютчики: Гривник, Єврик, Доларик та Біткойник. Побачивши невідому тарілку яка до них летить вони почали обмірковувати як зустрічати гостя на своїй планеті:

- Г: А давайте не будемо впускати до нас цього гостя, може ми всі посваримось через нього.

- Д: Але він же може нам щось корисне привезти зі своєї іншої галактики, а вдруг це якісь новинки.

- Б: Дивись щоб ці новинки не похитнули твою стабільність, але я вважаю що гостя потрібно зустрічати в будь-якому разі.

- Є: Так, ходімо зустрічати гостя.

Літаюча тарілка приземлилась на землю та почали відчинятися залізні двері, а звідти просто клуби диму, що через них не було видно що відбувається всередині. Через декілька секунд з-за диму виходить така собі валютка і каже:

- Е: Привіт всім, мене звати Ефірик, давайте дружити, тільки підскажіть мені будь-ласка яка зараз дата.

- Д: Сьогодні 30 липня 2015 року, Вітаємо з запуском на нашій землі.

- Б: Слухай, мені здається ми з тобою чимось схожі, немов брати.

Пройшло трохи часу та Ефірик з Біткойником дуже подружилися і на протязі 2016 та 2017 років були дуже відомими, бо влетіли криптиковалютний бум.

II

Одного вечора друзяки-валютчики сиділи біля вогнища та вирішили порозмовляти в такий душевний момент. Гривника давно мучало це питання він ніяк не мог зрозуміти нащо він створений, та не тільки він, а й усі інші його друзі й він вирішив запитати:

- Г: Слушайте друзі, а в чому сенс нашого життя, нащо ми створені.

- Є: Ну як нашо, нами можуть розраховуватись у різних країнах, ми маємо свою

цінність.

- Б: Так, згоден з Євриком, тільки ви маєте паперовий вигляд, а ми з Ефіриком віртуальні, та ми в тренді.

- Е: А я ще маю властивості Розумного Контракту, зараз вам розповім що це. Тож слухайте а прикладі оренди квартири, Обов'язкова умова використання житла – це внесення оплати. Якщо орендар платить, то спокійно може користуватися житлом. Якщо немає, тоді теоретично розумний контракт можна запрограмувати на блокування дверних замків. І людина просто не зможе потрапити в квартиру до того моменту, поки не сплатить оренду. Я дуже розумненький та гнучкий, Бо мною і розраховуватись можна і інвестувати.

- Б: О так, в цьому плані я тобі дуже заздрю, бо в мене властивостей менше, але моєю перевагою є те що я на першому місці. Ефірик, а ну розповідай про свою ціну відносно друзяк наших.

- Е: Це дуже легко. 1 січня 2017 року один я = 8,14 долариків, а от через рік я вже був неймовірно великим, один я = 759,79 долариків. А знаєте коли я був просто неймовірно великим? А я розповім, 13 січня 2018 році один я = 1 422,23 долариків, от такий я, я дуже швидко виріс☺. А відносно до єврика, на ці ж дати: 01.01.17 = 7,75; 01.01.18 = 644,05; 13.01.18 = 1 172,6 євриків..

- Г: Ефіик, а де тебе можна придбати?

- Е: Мене можна купити на кріптовалютной біржі на кшталт LiveCoin, Bitfinex, WEX або інший; Купити його на кріптовалютной біржі на кшталт LiveCoin, Bitfinex, WEX або інший; Купити в обмінному сервісі в Інтернеті; Отримати в кріптомате; Намайнити самому.

- Д: Так Ефірик, я бачу що ті дуже швидко ростеш, та вдосконалюєш себе, ти молодлець, так тримати!

Олена Фесик

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

КАЗКА ПРО КОРОЛІВСТВО ВАЛЮТ

Колись давно з'явилося на світі предивне Королівство Валют, а правив ним величний та могутній Валютій. Королівство складалося з багатьох містечок, а сам король проживав в столиці в величному місті Долар. В містечках мешкали різні, не схожі один на одного жителі. Вони були : великі і малі, стійкі і слабкі, щедрі та скупі.

В кожному містечку вирощували унікальний дивовижний плід. Але найдорожчим та найсмачнішим був плід міста Долар. Всім хотілося його придбати та скуштувати. А особливо цей плід був до смаку мешканцям містечка Гривня. І хоча вони вирощували свій незвичайний плід, але він не був таким смачним та дорогим як плід столиці. Досить довгий час в цьому містечку все було непогано і стабільно, за 8 унікальних плодів міста Гривня мешканці могли придбати 1 найдорожчий плід міста Долар.

І все було б добре, якби не грошотрус, якого так боялися всі мешканці Королівства. Це страшне явище виникало несподівано, і призводило до пошкодження незвичайних плодів. Через це плоди ставали менш привабливими та цінними.

Останнім часом від грошотрусу потерпали мешканці міста Гривня. Після кожного цього явища плоди містечка втрачали свою вартість та смак. Після останнього грошотрусу за один унікальний плід міста Долара мешканцям потрібно було віддати 28 вирощених своїх плодів. І хоча жителі цього міста тепер працювали більше і старанніше, проте вартість місцевого плоду не збільшувалась внаслідок постійного грошотрусу.

Засумували мешканці міста Гривня, і звернулися вони за допомогою до короля Валютія. Король не спав днями і ночами, все думав як допомогти бідним людям. І вирішив він продати більшу частину плодів міста Долар. Після цього стало в містечку цих найсмачніших плодів набагато більше і плоди міста Гривня стали дорожчі та цінніші. Тому з часом жителі міста Гривня могли купити 1 столичний плід за 20 місцевих плодів.

І зажили мешканці міста Гривня краще, а грошотрус відправився псувати життя іншим містечкам Королівства.

Анна Чернюк

*Студентка 4-го курсу
Спеціальність «Фінанси, банківська справа та
страхування»
Чорноморський національний університет
імені Петра Могили, м. Миколаїв*

ПОДОРОЖ ЗАЙЧИКА ТА ЇЖАЧКА

Однієї похмурої осінньої днини маленький Зайчик прогулювався рідним гаєм. У нього був поганий настрій, оскільки все довкола було сіре та непривітне. До того ж, було дуже холодно та весь час дмухав сильний вітер.

Він вирішив піти до свого найкращого друга Їжачка в надії, що хоч це покращить його настрій. Їжачок дуже зрадів гостеві та відразу запропонував йому теплого духмяного чаю, щоб той швиденько зігрівся.

- Все. Більше й дня не витримаю цієї жахливої погоди. Більше не можу терпіти цього холоду – викрикнув Зайчик.

- Та нічого не поробиш – сказав Їжачок. – Доведеться чекати весни.

- Нічого я не чекатиму. Я поїду туди де завжди сонечко та тепло. Де зелень, квіти і постійна радість та веселощі.

- І куди ж ти зібрався? – поцікавився Їжачок.

- Та хоч у Сонячний край. Я чув там завжди літо. Давай зі мною, разом буде веселіше.

- Ой, не знаю. Це так далеко. Ми нічого не знаємо про ту місцину.

- Та не хвилюйся. Завтра підемо до Борсука. Він розумний і все нам розкаже.

Наступного ранку Зайчик та Їжачок, як і планували прийшли до Борсука. Він сидів у кріслі качалці, вкритий теплим пледом, та читав книжку через свої старенькі окуляри.

- Доброго ранку, пане! – привітались наші майбутні мандрівники.

- Вітаю. З чим завітали? – запитав Борсук.

- Ми хочемо помандрувати до Сонячного краю – сказав Зайчик.

- І хочемо попросити вас розповісти нам, як туди дістатися. – додав Їжачок.

- О, дістатись туди не важко. Прямуйте на південь і через 10 днів вже будете там. Та в мене до вас інше питання. За що ви збираєтесь там жити?

- Як за що? – здивувався Зайчик. – За гроші.

- А за які гроші? – запитав Борсук.

- Як за які? За наші. – відповів Зайчик.

- І як же зветься ваші гроші?

- Та як і у всіх – гривники.

- Е ні, хлопче. У Сонячному краї зовсім інша валюта.

- Валюта? А що таке та валюта? – запитав Їжачок. – Ніколи не чув про таку дивину.

- Ніяка це не дивина. Це просто гроші в інших краях. Кожен край має свою валюту, тобто свої гроші, які по різному виглядають та називаються. От в Сонячному краї це

акрики, а в Темному лісі – зубрики. Наші гривники теж є валютою для інших країв.

- Ох, то що ж це виходить, що ми не зможемо собі нічого там купити? – засмутився Їжачок.

- Навіть цукерок? – вжахнувся Зайчик.

- Та не хвилюйтесь – заспокоїв їх Борсук. – Вам треба лиш конвертувати ваші гривники на акрики.

- А що це значить? – запитав Зайчик.

- Напевно обмінати – тихенько сказав Їжачок.

- Так, хлопче, правильно. Їх треба просто обмінати.

- А як нам дізнатись скільки гривників нам треба віддати за ті їхні акрики? – запитав Зайчик.

- Всі валюти обмінюються за валютним курсом або його ще називають обмінним.

- А що це таке цей обмінний курс? – поцікавився Зайчик.

- І як його визначити? – додав Їжачок.

- От скажи мені Зайчику, якщо я дам тобі три пряничка, то скільки цукерок ти мені за них даси?

Зайчик трохи подумав, а потім сказав: «Дві».

- А чому лише дві цукерки, Зайчику? Я ж тобі пропоную аж три пряничка.

- Так цукерки ж смачніші і я їх більше люблю – відповів Зайчик.

- Ось бачиш, Зайчику, ти оцінив цукерки вище ніж прянички за своїм уподобанням. Ти встановив обмінний курс цукерок на прянички. Виходить дві цукерки варті трьох пряничків. Тобто ти вартість цукерок виразив у кількості пряничків. Так само і для валют – вартість однієї валюти визначається кількістю іншої валюти, яку за неї дають.

А щодо твого питання, Їжачку, то є два основних варіанти його визначення. Перший це коли Край сам встановлює обмінний курс своєї валюти. І цей курс не змінюється сам. А другий полягає в тому, що курс залежить від бажання жителів інших країв обмінати свою валюту на наші гривники. І він може змінюватися в залежності від зростання чи зменшення цього бажання. Так якщо наші гривники сприймаються як цукерки, то відбувається зростання валютного курсу, тобто подорожчання нашої валюти. За наші гривники-цукерки готові дати більше акриків-пряничків.

І навпаки, якщо наші гривники сприймаються як прянички, то валютний курс падає і відбувається здешевлення нашої валюти. За наші гривники-прянички ми отримуємо менше акриків-цукерок».

Обмінні курси встановлюються на валютному ринку, тобто там де обмінюються всі валюти: і гривники, і акрики, і зубрики».

- Дякуємо вам, пане Борсук. Тепер ми все зрозуміли – подякували Зайчик та Їжачок.

- Будь-ласка, хлоп'ята. Звертайтеся – посміхнувся Борсук.

І Зайчик та Їжачок, обмінявши свої гривники на акрики, відправились до Сонячного краю, де пробули всю осінь та зиму і на весні щасливі повернулися додому.